

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbulut

Trafik mahkemeleri kurulacak.

— Gazeteler —

ADLI TAKIP!

Çocuklarınız için
500,000 LİRA
tutarında
ÖZEL İKRAMİYE ÇEKİLİŞİ...

Mutlu yarınlar yavrularınızın olsun...

Yavrularınıza Yapı ve Kredi Bankası'nda hesap açtırarak veya hesaplarındaki parayı çoğaltarak onları bu özel çekilişten faydalandırınız.
23 Nisan 1969'da 18 yaşını doldurmamış olanlar bu çekilişe katılırlar.

25 yıldır tasarruf ve kültürü seven bir neslin yetişmesi için çalışan banka:

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Moran : 743 — 56)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı 16 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 9 Nisan 1969

İnönü, «İktidarı resmen almalıyız» dedi. — Gazeteler —

Operada Şenlik!

HER ülkede gezilecek görülecek yerler, tarihi ve modern önemli anıtlar vardır. Mısır'da Ehamrlar.. Atina'da Akropol.. Paris'te Notre Dame Kilisesi.. Moskova'da Kremlin Sarayları.. New-York'ta Birleşmiş Milletler binası.. Tahran'da Mermer Saray...

İstanbul'umuz zengindir bu bakundan. Her biri paha biçilmez mücevherler gibi camiler kentin ufkunu bezemiştir. İmparatorluk devrinde kalma saraylarımız da çoktur.. Ama İstanbul'un bir hârikası vardı ki çeyrek yüzyıldan beri şehri ziyaret eden herkesi ilgilendirirdi...

Taksim'deki Opera inşaatı idi bu!.. İstanbul'a her gelen ziyaretçi, Taksim meydanında Atatürk anıtına baktıktan sonra yüzünü inşaatı doğru çevirir:

— Bu ne? diye sorardı.

— Opera binası.

Bir yıl, iki yıl, üç yıl, beş yıl, dokuz yıl, on yıl, yirmi yıl...

Güzel havalarda anneler çocuklarının elinden tutup Taksim gezisine çıktıklarında, küçükler minicik parmaklarını Opera binasının inşaatına çevirir sorarlardı:

— Bu nedir anneciğim?

— Opera binası yapıyorlar yavrum...

— Opera nedir anneciğim?

Anneler zor durumda kalırlar böyle zamanlarda...

Her neyse... Opera binası inşaatı uzadıkça uzadı. Küçük bebekler büyüdü, okula gittiler, üniversiteye girdiler, adam oldular.. Opera binasının yapımı devam ediyordu.

Alışmıştık artık... Bizim hayatımız sürdükçe, Opera yapımı da sürecekti. Türkiye'ye gelen bazı yabancılar, İstanbulluya:

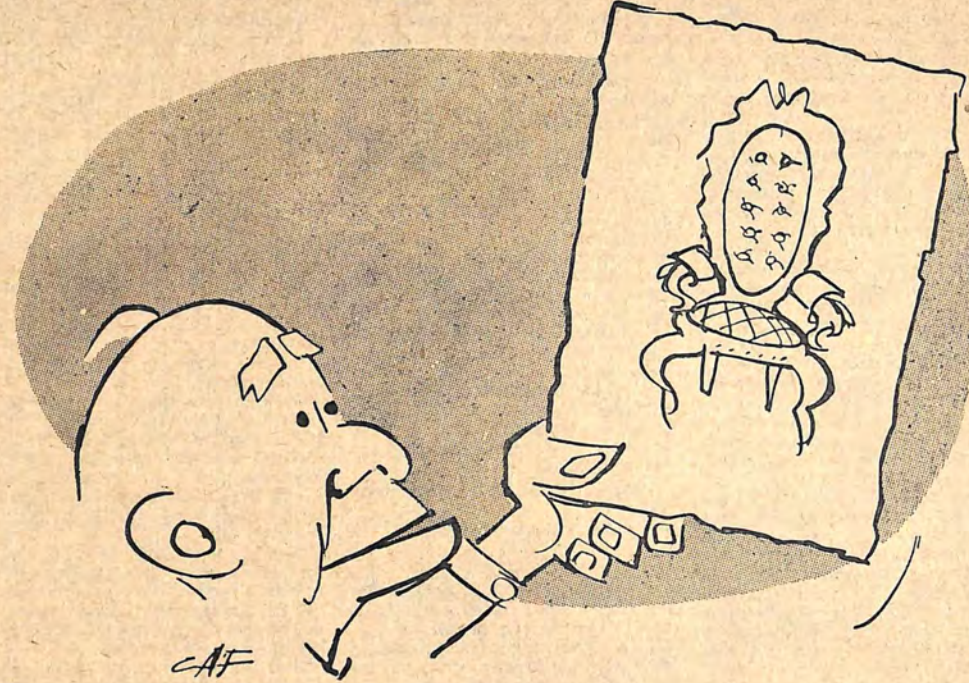
— Sizde Opera var mı? diye sorduğunda cevap hazırdu:

— İnşaatı var.

İnsanların alışkanlıklarından kurtulması zordur. Sigaraya alışan bırakamaz bir türlü mereti.. İçkiye alışan arada sırada iki tek atmadan yaşayamaz. Biz de Opera inşaatının tiryakisi olmuştuk:

— Nasıl gidiyor?

— Seneye bitecekmiş diyorlar.

Yazısız

— Haydi canım sen de.. Kelin kafasında saç bittiği zaman, bizim Opera binası da biter...

Ama sevgili okurlar, şu fani dünyada ebedi olan yalnız Tanrı'dır. Opera binası da bir yerde bitecekti elbet.. Gel zaman git zaman, İsmet Paşa diktatörlüğünden devr-i demokrasiye, devr-i demokrasiden Demokrat Parti iktidarına, Demokrat Parti iktidarından 27 Mayıs ihtilaline, 27 Mayıs ihtilalinden Kurucu Meclis zamanına, Kurucu Meclisten İsmet Paşa koalisyonlarına, İsmet Paşa koalisyonlarından Devr-i Süleyman'a kadar cümle çağları tahta perde arkasındaki inşaat içinde seyreden Opera binası bir gün bitiverdi.

Aldı mı hepimizi bir şaşkınlık!..

Gazeteler:

— Bitti.. bitti.. diye yazıyorlardı.

Müvezzi çocuklar:

— Bitti.. diye bağıyorlardı.

Ne yapacaktık şimdi?

Biten Operayı açmak gerekti, ama orada ikinci bir dava çıktı başımıza.. Opera binasını Devlet Tiyatrosu mu işletsin, Şehir Tiyatrosu mu, Operacılar mı açsın, tiyatrolar mı? Yerli eserle mi perdeler açılmalı, yabancı eserle mi?

Bu tartışma süredursun, bir yandan da anlaşıldı ki Opera binası daha bitmemiştir. Süleyman bey iktidarı seçimlerden önce binanın küşadını uygun görmüş, törenler hazırlamış, oy sandığında İstanbulluya propaganda yapmak için vaktinden önce açılışı sağlamak istemiştir...

Herkes birbirine:

— Yahu hani bitmişti Opera inşaatı? diye sormaya başladı.

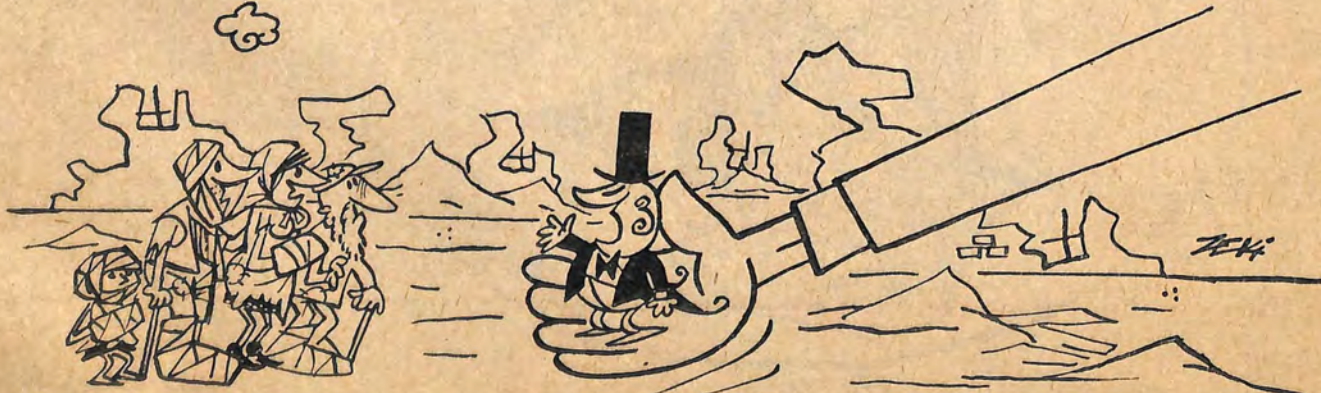
Bu gürlütüler içinde tartışma hızlanıyor, siyasi bir anlam kazanıyordu. Bakanlar, iktidar kodamanları, işin içinde idiler.. Büyük bir açılış için birbirine giriyordu ortalık...

Oysa bize kalırsa törensiz, şatafatsız, sessiz, sedasız açılmalı Opera binası...

Ne nutuk atılmalı, ne gazeteler yazmalı...

Zira bir Opera inşaatının bir çeyrek yüzyıl sürmesi hepimizin ayıbıdır. Bu ayıbı saklayacağımıza törenlerle dünyaya ilân etmek sizlere ağır gelmiyor mu?

AKBABA

Hükümet, deprem felâketzedelerine yardım elini uzattı. — Gazeteler —

BİLİYORUM, suçun hepsi berberlerin değil... Birazı da kafamın! Yuvarlak desem, yuvarlak değil... Yumurta gibi hiç değil... İki kiloluk yağ kutusu biçiminde, armuda benzer bir kafa... Yerelması görünüşünde de, malta eriği gibi... Şu yeryüzünde her varlığın bir biçimi vardır da, kafamın yoktur. Belki bu yüzden ne biçime girer, ne de bir düzene... Saç traşına gelmeyişi de bundan olacak!

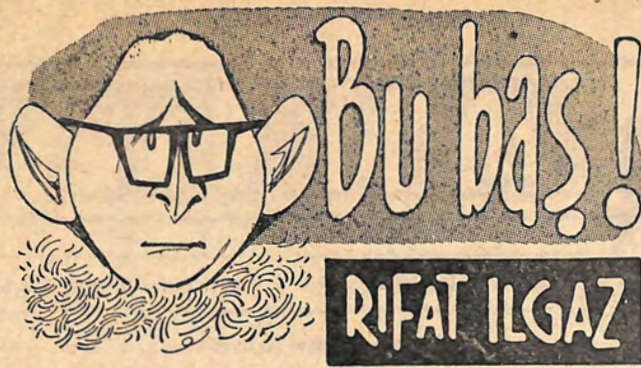
Herkes berbere niçin gider, kafasına uygun bir görünüş vermek için değil mi? Kafamın üçüye gelir bir biçimi yoktur ki berber onu biçme soksun!

Saçlarım bir ayhık olup da, başımın yamukluğu, basıklığı, tümsekliği biraz örtülmeye, ayıp yanları kapanmaya başladı da insan içine çıkacak bir görünüş kazandı mı, hanım dikilir karşına:

«Benden utanmıyorsun, hiç olmazsa eşinden dostundan utan da git, bir saç traşı ol!» diye çatar kaşlarını.

Traş ha!... Berberin önüne oturup buyur diye ona kafayı teslim etmek ha!... Tümseklerinde, çukurlarında şıkr şıkr makas gezdirmekten, makina ustura oynatmaktan kesip atsin dibinden bu kafayı daha iyi!

Saç sakal sahibi olduğumdan bu yana, traşın hiçbir türünden hoşlanmadım gitti. Ne olursa olsun, kafamı bütünüyle başkasının keyfine bırakmanın biraz da aptallık olduğunu bildiğimden bu belki de... Traş eden kişi, alacak kellemi eline, ben «biraz kulak arkalarını aliver, enseml düzeltiver» desem de, kulağımın dibinde makasını sıkırdatta sıkırdatta önce beni uyuttuktan sonra, canının çektiği gibi saçımı da sakalımı da duman edecek! Her şey olup bittikten sonra da alacak yan duvardaki aynayı, enseme tutup, «Nasıl beyim?» diye aynanın içinden gözlerimi arayıp soracak. Yani sizin anlayacağınız, «Bak nasıl kuşa benzettim!» demek isteyecek. Dengesiz bir terazi gibi sakal başlarından birinin ağıdığını bile göremeden kendini Sevil berberli sanıp şişinecek. Bir de bahşis ha!... Neyin bahşisi, hangi isçiliğin karşılığı, hangi ustalığın ödüllü bu harağ?...

Traş dönüşü ne vakit kapıdan içeri girsem, hanım kapıyı aralayıp bakacak yüzüme, eve yabancı bir erkek giriyormuş gibi:

«Gene kime oldun bu kült traşını? Ne biçim ense bu?»

Her zaman böyle karşılardım kapıdan, hiç değişmez. Traşın üstünden onbeş, yirmi gün geçip de aynada saçlarımın, kulağımın üstüne doğru indiğini gördüm mü bir üzüntüdür çöker içime Hanım, her zaman son traş olduğum berberden öylesine soğutmuştur ki beni, bir daha dükkânın önünden bile geçmem. Her seferinde başka bir berber.

Geçen gün kıydım paraya, daha çok kıydım zamanıma... Girdim cadde üstündeki lüks berberlerden birine. Tam iki buçuk saat, elimde «Akababa», sıra bekledikten sonra ancak oturabildim koltuğa. Berber, yakamın içine kadar giren saçlarını baka baka:

«Saç mı, sakal mı?» diye sormaz mı!

«Daha uzamamış mı saçlarım?» dedim.

Hiç bozmadı: «Hiç belli olmuyor ki beyim!» dedi, «Geçen gün bir herif geldi, Allah seni inandırın, üç numaraya vuram saçlarını, bir minder doldurur rahatça... Saç istemez daha, çok kısa, dedi, hele sen sakalı aliver, büyüsün de düzeltirsin sonra. Doğru dedim, hele biraz büyüsün de oturur

özeriz. Yani demem şu ki, bir kaza yapmayalım diye sordum.»

«Yok yok, kaza yapmazsın. Aliver fazlasını.»

Fazlasını dedim ki, kafamı cascav-lak çıkarmasın diye... Sen misin böyle diyen. Elime tutuşturduğu bir gazeteye daldığıma görünce makineyle kulaklarımın çevresini açmaz mı yangın yeri gibi. Kendime gelip de:

«Ne yaptın?» dedim, «Hani fazlasını alacaktın?»

«Öyle yaptım beyim.»

«Kulaklarımı tencere kulpu gibi çıkarmışsın iki yandan.»

Şöyle sağa sola dönüp bir baktım ki, ense bir karış kalkmış yukarı:

«Oldu mu ya?» dedim, «Ben şimdihanıma...»

Sustum birden... Küçümseyerek baktı yüzüme.

Boyun atkımı sardım sarmaladım boynuma. Öylece girdim kapıdan içeri. Kaçar mı gözünden hanımın:

«Haydi sokakta sardım sarmaladım boynunu» dedi, «Bir sürü misafir var bu gece. Ne yapacaksın, ne yüzle gireceksin yanlarına? Böyle Nazi subayları gibi!...»

Tam bir ay saçın yenisini yetiştirmek için adam içine çıkmadım. Bir ay içinde berbere hünerini gösterecek bol bol saç yetiştirdikten sonra, mahallemiz gençlerini traş eden berberin koltuğuna oturdum.

Yeni berberim korkunç bir kullipçü çıkmıştı. Bir gün önceki maçın kıran kırana bir eleştirisini yaparak tuttuğum takımı batırdı, çıkardı. O-

na cevap yetiştirirken, bildiğini okumuştur.

«Sihhatler olsun!» diye ak örtüydü boynumdan sıyrınca bir göz attım aynaya ki, o bol saçtan, parmak uçlarımla tutup çekecek kadar bile saç kalmamıştı tepemde.

Süklüm püklüm girerken kapıdan: «Hele dön bakayım!» dedi hanım, gözlerini devire devire, «Nedir bu ensenin kepezeliği?»

«Gene ne buldun enseme?»

«Ne biçim ense bu?»...

«Ne biçim?»

«Dört köşe!...»

«Ne çıkar dört köşeyse?»

«Ne mi çıkar? Amerikan ensesi bel!»

«Amerikan ensesi mi? Ensenin de Amerikanı, İngilizli olur mu?»

«Her şey olur da Amerika'nın, ensesi neden olmasın?»

Şaşırp kalmıştım. O söylüyordu boyuna:

«Lafa gelince söylersin, her şeyimiz Amerikan oldu diye! Kafalar neden olmasın?... Üstelik de kazımış enseni usturayla pırl pırl! Con'lerin enseleri gibi!»

«Usturayla mı kazımış?»

«Haberin yok mu? Nerdedin berber enseni kazırken?»

«Nerde olacağım, Eskişehir - Galatasaray maçında!»

Arkasını dönüp yırtırdı:

«Çıkamazsın bu kafayla insan içine?»

Gene kapandım eve. Tam bir ay yenisini yetiştirmeye çalıştım saçlarım. Ustalığın inandığım bir berberin koltuğuna oturduğum zaman bir göz attım aynaya traştan önce. Saçlarım yakamın içine kadar uzamış, eski kafadan en küçük bir iz kalmamıştı:

«Al sana tertemiz bir kafa!» dedim, «Dilediğin gibi çalış üzerimde!»

Dilediği gibi makas oynatmaya başlamıştı. Aynayı tutup da enseml göstermeye kalkışınca:

«İstemez!» dedim, «Ben beğenmişim, beğenmemişim hiçbir faydası yok! Nasıl olsa akşam denetleyecek hanım!»

Gözümlü gere gere dikildim karışına akşam üstü:

«Hadi bakalım!» dedim, «Bunun da bul bir kusurunu, göreyim sen!»

Başını uzatıp enseme bir göz atar atmaz, başı yaygaraydı:

«Nerden buldun bu berberi? Tepeni adamakıllı açmış!»

«İnsaf hanım!» dedim, «Tepemin açılmasında ne kusuru olabilir berberin?»

«Saçlarını kısa keserse tepen böyle ayna gibi çıkar ortaya. Bir daha gitme bu berbere.»

«Gitmem hanımcığım, bundan sonra eğer istersen hiç berbere gitmem!»

Yaz gelmiş, hanımı annesine yazılığa yollamıştım. Gidişi, traş zamanına rastladığı için, rahatça salıvermişim saç sakalı. Oh be!... Bu da ayrı bir özgürlükmüş meğer. Saç sakal özgürlüğü! Özgürlüğün her türünün ayrı ayrı özlemini çektiğimiz için, saç sakal koyvermenin de bir özgürlük olabileceğinin kolay kolay farkına varamıyor insan! Bu da bütün özgürlükler gibi kökleri derimizin altına, taa içgüdülerimize kadar dayanan bir özgürlük işte!

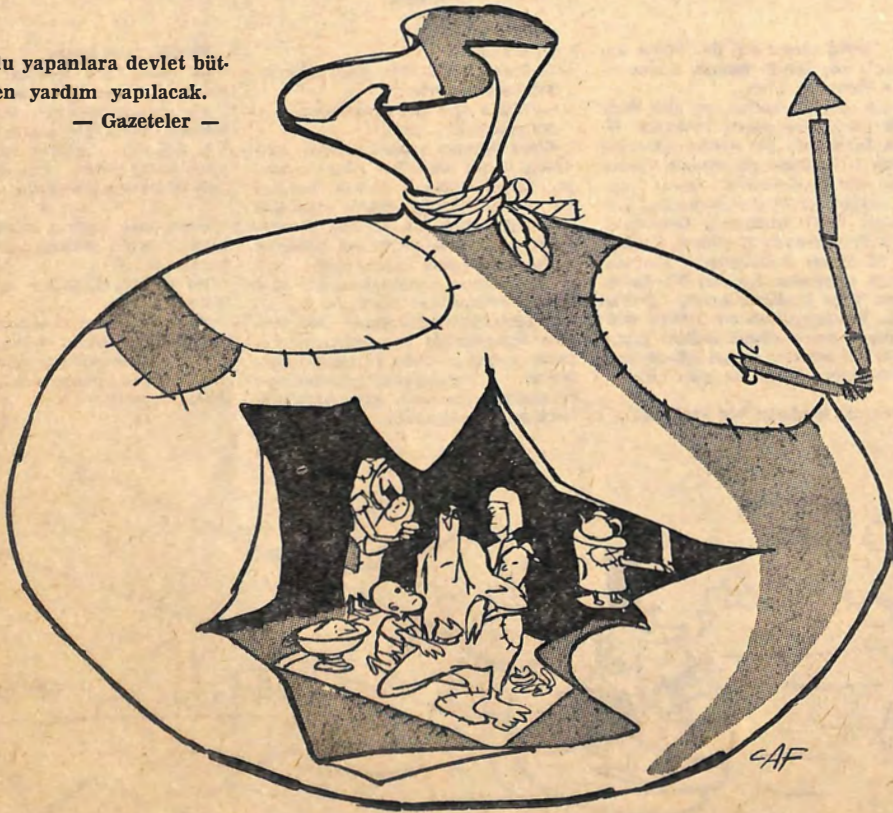
Uzun bir süre berberin önünden bile geçmedim. Karımın geleceğine beş-on gün kala, sözümü geçireceğime inandığım bir dükkandan içeri daldım Saçlarım hemen hiç el sürdürmeden, enseyi, kulak arkalarını düzeltirdim hafiften.

Hanım izin gününü doldurup da, evin kapısını çalıp elindeki valiz daha yere koymaya vakit bulamadan:

«Nedir bu kepezellik?» diye yırtırdı üzerime, «Traş olacak paran mı yoktu? Nedir bu saçlar, ensedeki çizgi bile kaybolmuş, papazlara dönmüşsün!... Yürü, doğru berbere!...»

Ben, hanımın beğenisiyle berberin keyfi arasında mekik dokuya dokuya kafamın dış görünüşünü, onların

Gecekondu yapanlara devlet bütçesinden yardım yapılacak.
— Gazeteler —

GECEKONDU!

bireysel anlayışlarına peşkeş çeken, bir gün kafanın iç yapısıyla da toplumsal bakımdan ilgilenenler çıkmıştı.

Ve bir gün ilgilenmeyi meslek edinmiş kişiler, beni tuttukları gibi cezaevinin berber koltuğuna oturtuverdiler:

«Vur saçlarını üç numarayla!» dediler berbere.

Usta, her yerde olduğu gibi, cezaevinde de zenaatinin eri, keyfinin berberiydi. Aldı eline üç numara makineyi, yoz toprağı sürer gibi alından girip ensemenden çıktı. Sonra makası alıp kafanın surasını, burasını sözüm ona düzelterek tuttu enseme aynayı. Ben:

«Hâlâ mı ayna?» diye bağırdım, «Hâlâ mı ense be?»

Berber, hiç soğukkanlılığını bozmadan:

«Bak!» dedi, «Enseye bak! Cetvelle çizilmiş gibi.»

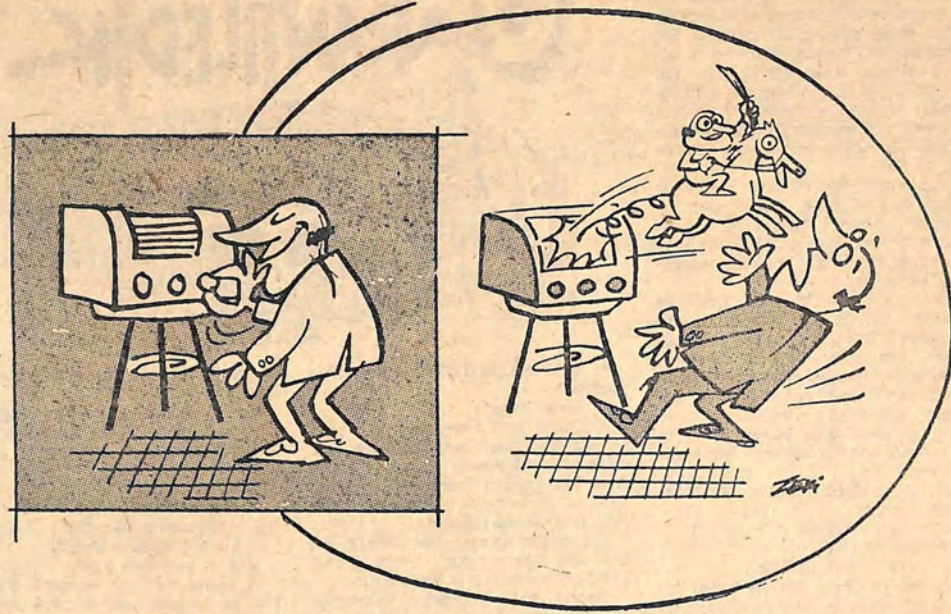
«Hâlâ mı ense çizilmiş?... İstemiyorum bu çizgiyi artık. Al fırçayı eline, sabunla başımı. Öylesine kazı ki, hiç kimse bu çizgi için bir daha ağzını açıp lâf edemesin.»

Şaşkın şaşkın bakıyordu:

«Ne duruyorsun?...» diye bağırdım, «Hep sizin keyfinize, sizin emrinize göre mi olacak bu kafanın traşı? Siz mi biçim vereceksiniz kafama benim? Vur diyorum usturayı! Kafa benim değil mi be? İster makineye vurdururum, ister usturaya! İstersem giyotine uzatırım. Size ne benim kafamdan, öf bel!»

Rıfat ILGAZ

TRT Kanunu tasarısı tenkid ediliyor. — Gazeteler —

RADYONUN...

FETHİ!

MATBAALARDA harfleri dizme ve yazıların doğruluğunu kontrol etme işleri —yani Osmanlıca adlarıyla mürettiplik ve musahhihlik— en çok sabır isteyen mesleklerdenidir.

(Her yerde öyledir ama Türk matbaalarına verilen müsveddelerin büyük çoğunluğunun gerek biçim, gerek öz bakımından ne perişan karışıklık örnekleri olduğunu bilirsiniz bizdeki mürettip ve musahhihlerin sabır derecelerinin kahramanlığına yaklaştığını kestirebilirsiniz.)

İşte ben de kendilerine bütün sevgi ve saygıma rağmen şimdi o çilekeş meslek sahiplerinden bir ikisine hafiften azizlik etmek üzereyim; çünkü dünyanın en uzun kelimeleri konusunda sizlere örnek vermek istiyorum yazımda.

Efendim, gül sapından tutu da otomobil boyuna varıncaya kadar herkes değişik nesnelerle ilgili olarak uzunluk meraklısıdır ya, ben de de oldum olası en uzun kelimelerin koleksiyonunu yapmaya ve kısa kalkanları kuyruklarından çeke çeke uzatmaya bayılırım.

«Çekoslovakyalılaştırmamayanlardansam» kabilinden kelime çekistirme yarışlarında hep iyi dereceler aldığım okulda.

(Bir yandan Çekoslovakya'nın —ve dünyanın daha nice yerlerinin— en hoyratça kuralama maçlarına konu edilmesi, bir yan-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

TATLISU ALIKLARI

dan da Türkiye'nin içinde Bay Hasan Dincer gibilerinin tasarı hazırlama bahanesiyle en kutsal kelimeleri amansızca miniciklemaları yüzünden o alanda keyfim kaçtı; artık o oyunu oynayamıyorum.)

Ama yine de şampiyonluğa adaylık koyacak kadar uzun kelimeler gözüme ilistikçe bunları koleksiyonuma eklemek üzere bir yere yazmadan edemiyorum. O yüzden en sabırlı mürettip ve musahhihlerin iki ay uykusunu kaçıracak bir küçük defterim var.

Bilin bakalım dünyanın en uzun tek kelimelik adına sahip kişi kimdir?

Benim deftere göre bu konuda şampiyon Honolulu'nun Belediye Başkanı. Adı aynen şöyle:

Bay David Kekoauiiionapali-hauliukekooia.

Ayağına diken batmış goril feriyadına benzeyen bu isme belki güldünüz ama fazla alay etmeyin. Her ulusun dili başkalarına acı geliyor. Bizim Bilmennecioglu gibi soyadlarını söylemeye çalışırken yabancılar boğulma tehli-

kesi geçiriyorlar.

Yer adlarına gelince... O konuda dünya kadar defterimin şampiyonu bir Sibirya ırmağıydı. Ama dün Amerika'nın Massachusetts eyaletinin haritasına bakarken küçük bir gölün adını gördüm: Cargoggagomancavagocavbunagunamavag Gölü.

«Olmaz böyle şey!» diye kalkıp başka haritalara baktım, sordum soruşturdum.

Evet, aynı oydu gölün adı. Bir kızılderili kabile dilinden geliyordu ve anlamı şuydu:

— Sen kendi kıyında balık tut, ben kendi kıyımda balık tutayım, ortada kimse balık tutmasın.

Bu hikmetin niçin savrulmuş olduğunu da sorup öğrendim. Meğer vaktiyle gölün balıklarının paylaşamayan yerliler sık sık savaşırlarmış; sonunda öyle bir anlaşmaya varmış, göle de o adı vermişler.

Bunu duyar duymaz aklıma bizim Bafra Gölü, daha sonra da yurdumda gittikçe gerginleşen politik çekişmeler geldi.

Şu sırada dünya barışının tıpatıp kızılderililerin o anlaşması-

na benzeyen bir Rusya - Amerika dengesine bağlı bulunduğunun farkında mısınız? İkisi de kendi nutuz bölgelerinde çeşitli marifetler gösteriyor, ama çıkarların sınırlarını aşıp orta noktaya doğru uzanmaktan dikkatle kaçınıyorlar.

Ne kadar haklı olduğunuza inanın, eğer günün şartları içinde çatışmayı belirli bir sınırın ötesinde çetinleştirmek her iki tarafın da ortadan kalkması sonucunu verebilecek kadar tehlikeliyse hiç çare yok, o türü bir dengeyi hiç değilse bir zaman için koruyacaksınız.

Gerçekliğin en basit gereklerinden olan bu kuralı Ruslarla Amerikalılar uyguluyor, kızılderililer uyguluyor da, biz kendi ülkemizde birbirimize karşı niçin uygulayamayız?

İşte giriyoruz seçim düzeyine. Halk denilen seçmen gölünün bir kıyısında bir kanadın temsilcileri, öbür kıyısında da öteki kanadın siyasileri balık tutmaya çalışacaklar.

Bazıları bunu alık tutma sporu haline getirecekler tabii.

Ama ne olursa olsun, eğer gözler dönmez, gerçekliğe sırt çevrilmez, bütün ölçüler kaçırmazsa maç sonunda göl de ortada kalacak, oltalar da, balıklar da.

Yok, tersi yapılırsa... O zaman da asıl kimlerin alık olduğu kısa zamanda anlaşılacak demektir.

Refik ERDURAN

MÜTHİŞ TÜRKLER!

GEÇEN yıldan devletin: «Bak arkadaş, sen çok müşrif bir adamsın, kazandığın parayı bir ay içerisinde üç çocuğun ve karınla birlikte yiyip bitiriyorsun, ne geleceğini düşünüyorsun, ne de çocuklarını... Sen en iyisi ver bakalım bana oradan bu paranın hiç olmazsa 360 lirasını, ben senin namı hesabına bunu saklayayım. On yıl sonra gel, elinle koymuş gibi al, üstelik sana yılda yüzde altı da faiz vereceğim. Yaa, heh heh heh» dediği için, kanunun zoruna dayanamayıp, ve de:

«Aman arkadaş, ev kira, aman arkadaş bakkal borç, aman arkadaş kaynana şekerli» diyemeden, Vergi Müdürlüğündeki zata 360 lirayı uzatıp karşılığında bir makbuz almıştı. Adam bana:

«Gelecek yıl gelir, bu makbuzu gösterir, 360 liranın bonosunu alırsın. Şimdi bono yok. Ama sakın üzülme, yapıyor efendim bonolar, ismarlandı efendim. Gayet ince zevkli kişilere havale edilmiştir bu bonoları yapma işi» demişti.

Bu yıl, makbuzla beraber Vergi Dairesinin yolunu tuttum. Bir kapıdan girdim:

— Burası değil, dediler, öteki kapıdan girdim:

— Bitişik, dediler.

— Bitişik girdim...

— Sıramı bekle, dediler.

Eh, biz bekleriz, her ne kadar bizim atalarımız at koşturmakla meşhurlarsa da, sabırlarıyla da meşhurdurlar. Biz de bu ataların torunlarıyız.

Bi yarım saat kadar bekledik. Sıra bana gelince, doğduğuna bin kez pişman memur:

— Ver bakalım kâğıdını, dedi.

Uzattım...

— Müzaffer sen misin? dedi.

— Yoo, benim adım Müzaffer, dedim.

— Ee, burada Müzaffer yazılı ya? Sahiden, geçen yılki yaşlı memur Müzaffer ismini sevmemiş olacak, Müzaffer yazıvermiş geçmiş.

— Soyadın ne?

Söyledim.

— Ee, tuttu, soyadın tuttu.

— Tutar efendim.

— Demek Müzaffer sensin?

— Vallaha billâha benim efendim.

Oradan, arkası karbonlanmış üç yeşil kâğıt kopararak bana uzattı:

— Bunları makineyle dolduracaksınız!

— Aman efendim, elle doldursam?

— Olmaaz!

— Ev çok uzak ya efendim.

— Arzuhalçılara doldurt, bak tarif edeyim.

— İstemez efendim.

— Anladın değil mi? Haa bak, ismini Müzaffer yaz ha!

Oradan Müzaffer olarak çıktım.

Atladım bir dolmuşa, ver elini Levent. Eve geldim.

— Hanım makine!

GELECEĞİMİZİ GARANTİLEDİK

— Ayol sen gündüzleri pek çalışmazdın?

— Bono bono!

Kâğıtları makineye geçirip, yeni ismim Müzaffer'i tam üç kere yazdıktan sonra tekrar dünyaya geldiğine bin pişman memurun yolunu tuttum. Sıra bana gelinceye dek evelallah mesai bitmişti...

Eh, sağlık olsun, biz sabırlı bir milletin torunlarıyız. Ama yarına inşallah bu meseleyi hallederim...

Devrisi günü erkenden damladım bu memurun karşısına. Adam:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Yeşil kâğıtları doldurdum efendim, dedim.

— İyi, bekle!

Kâğıtları elimden aldı. Dışarda üç sigara, bir de çay içtim.

— Al kâğıdını, yalnız müdür beye imzalat!

Müdür bey! yerinde bulmanın sevinciyle imzalattım kâğıtlarımı. Ve yine aynı memurun karşısına geldim.

— İmzalattın mı?

— İmzalattım efendim.

— Şimdi al bu kâğıtların bir nüshasını, iki gün sonra Ziraat Bankasının deki şubesine uğra, oradan bononu al, dedi.

— Uğrar alırım efendim.

Aradan iki gün geçince bankanın o şubesine damladım. Daracık bir odanın kapısındaki kuyruk, dış kapıya dek uzanmıştı. Varsın uzansın, kuyruk değil mi altı üstü, alışkınız milletçe... Sıra bana gelince, kâğıdımı uzattım. Memur, şöyle bir baktı kâğıda:

— Gelmemiştir daha, git, iki gün sonra gel! dedi.

Sabır ne güne duruyor:

— Olur efendim, dedim.

İki gün sonra tekrar kuyruğa girip, tekrar kuyruğun ön sırasına geldim. Memur:

— Gelmiş kâğıdın, dedi. Şimdi gerekli işlemin yapılması için sana gün vereceğim. Pazartesi günü, nah

şu karşındaki oda var ya, işte oraya başvuracaksın, al fişini!

Pazartesi günü yine kuyruğun bu başından girip, öteki başından çıktıktan sonra, ilgili memur:

— Ver fişini! dedi.

Uzattım fişimi.

— Nüfus kâğıdını da ver!

— Anlamadım efendim.

— Kafa koçanımı dedim.

— Şey, yanımda yok!

— Yoksa bizi ne meşgul ediyor-sun be birader? Al fişini de, nüfus kâğıdını al da gel!

Bizim kuyruk böylece güme gittikten sonra atladım bir dolmuşa, şu bizim vatandaş olduğumuzu belli eden defterciği almak için evin yolunu tuttum.

Geri geldiğimde, kuyruğa girmenin ne denli boş bir şey olduğunu anladım. Çünkü, mesai bitmek üzereydi...

Eh, Allahın günü çok... Devrisi günü fişim bir elimde, kafa koçanım bir elimde, tekrar kıl kuyruk olduk. Sıra bana gelince, memur:

— Niye dün gelmezsin be birader, sana dün gün vermişiz, diye azarladı.

— Efendim, dün nüfus cüzdanım yoktu... dedim.

— Şimdi var mı?

— Evet, var.

— Yeni mi çıkardın?

— Yoo!

— Ver bakiymi!

Verdim... Kâğıda baktı, nüfus cüzdanına baktı:

— Bu kâğıt Müzaffer'in, ama senin nüfus cüzdanında Müzaffer yazılı, dedi.

— Öyle yazmışlar efendim.

— Ya sen değilsen bu?

— Fotoğraf efendim.

— Müzaffer kim?

— Benim!

— Senin adın ne?

— Müzaffer.

— Oldu mu?

Gerçekten olmadı...

— Aman efendim, dedim, vallahi

verseniz de, vermeseniz de bir daha buraya gelmiyeceğim, siz bilirsiniz. Adam, düşündü taşıdı, kafasını kaşıdı, burnunu kaşıdı, sonunda:

— Verelim, dedi ve verdi.

Cicili bicili üç kâğıt uzattı. Baktım, üç tane yüzlük bononun faiz kuponları gelecek yıldan başlıyor.

— Aman efendim, bir yanlışlık olmasın, bizim bir yıllık 360 liranın faizi? dedim.

— Sen hele şu 20'er liralıklara bak! dedi.

Baktım, onlarınsa hiç faiz kuponları yok.

— Aman efendim, bunların da hiç faiz kuponları yok!

Memur güldü:

— Var, var, dedi... On yıl sonra... Ama üzülme canım, sen ölsen bile karın, çocukların mahkemenin miras ilâmiyle on yıl sonra hem bu bononun bedelini, hem de birleşmiş olan faizlerini alırlar!

Eve geldim, karıma, büyük bir çalımla bonoları uzattıktan sonra, tüm ev halkına:

— Geleceğimizin devletin sayesinde garantiye alınmıştır yavrularımı! dedim.

Muzaffer İZGÜ

Yüzü geçti

Bir gazete röportajından öğrendiğimize göre, 556 çeşit delilik varmış. Kaynak olarak Bursalı Müderris Mehmet Said'in araştırmalarını gösteren yazarın sıraladığı deliliklerden bazıları şunlar:

Asıl deli: Kendini cennetlik sanır.

Ağzı açık deli: Konuşacak yerde ağzını açıp bakar.

Ebleh deli: Kendisini herkes-

ten akıllı sanır.

Çılgın deli: İyi söylerken bir-

den kötü lâflar eder.

Fesat deli: Halkı birbirine dü-

şürür.

Liste yukarıdakilere benzer bi-

çimde uzayıp gider.

Hani insan okurken düşünüyor da, Bursalı müderrisin yaşadığı 1815 yılından bu yana, delilik çeşitlerinin yüzü geçtiği kanısına varıyor. Ömrü olup bu günleri görseydi ne yapardı acaba? Her halde ünlü listesini önüne koyar ve yeni delilikleri sıralardı:

Uysal deli: Ayağından pabucu-

nu alsalar kızmaz.

Kutsal deli: Herkese hükmet-

mek için yalan söylemekten bıkmaz.

Kadrolu deli: Personel kanunu-

nun çıkacağına inanır.

Çenesi düşük deli: Dünyayı an-

cak kendinin kurtaracağını sanır.

Bir tane daha var ki, bizim

vatandaşın durumuna pek ben-

zer.

Sabırlı deli: Fiyatları gördük-

çe keçileri kaçırır, kazığı yedik-

çe akıllanır!

Bazı devlet hastanelerinde ambulans yok.

— Gazeteler —

Yazısız

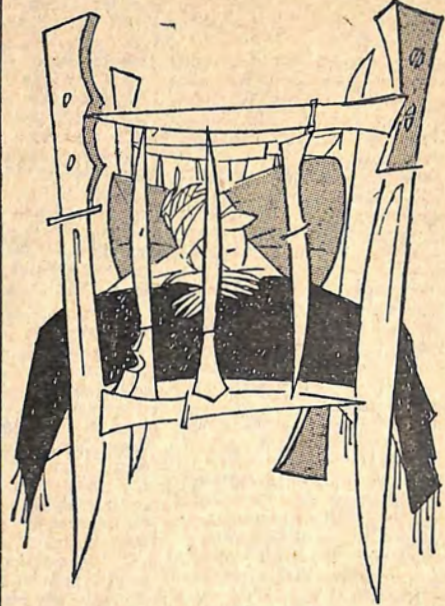
Ecevit: "Türkiye'de sabah oldu" dedi

-TRT Kanunu değişiyor

- CİNAYET VE YARALAMALAR ÇOK ARTTI -

YAZISIZ !.

YEDİ

PAZARTESİ

Bırakın tartışmayı

23 yıl kimsecikler ilgilenmedi, yapımı biter bitmez bizim de bir operamızın bulunduğu herkesin birden aklına geldi.

Sahip çıkan çıkana... Program yapan yapana! İşin kötüsü, ne taraflar fikir birliğine varabiliyor, ne de çeyrek asırlık operamız ayakta durabiliyor.

Sanat çevreleri oynanacak eserin seçimi yüzünden birbirlerine giriyor, tamamlandı bildirilen operadan kötü haberler geliyor: Operanın 29 metre boy ve ikibuçuk ton ağırlığındaki perdesi dışarda unutuldu!

Perde unutulduysa kıyamet kopmadı ya... Tartışma devam ediyor:

- Açılış «Çeşmebaşı» ile yapılmalı!

- Hayır, «Deli İbrahim» i oynanmalı!

- Yahu açılan tiyatro değil ki, ille «Deli İbrahim» i oynayalım diye tutturuyorsunuz...

Koskoca bina tartışmaların sonunu bekleyecek değil a. Ondan da bir haber geliyor: Dışarda kalan perdeyi içeri almak için opera binasının bir duvarı yıkıldı!

Yıkılırsa yıkırılsın. Tartışma dururken duvarla kim uğraşır?

- En iyisi, bir konser verelim olsun bitsin.

- Birader, açılışını yapacağı müz konser salonu değil ki...

Tartışmanın uzaması berikinin sabrını mı taşırdı, ne... Bir ha-

ber daha: Operanın sahnesi çöktü!

«Operayla mı başlayalım, bir tiyatro eserini mi sahneye koyalım, yoksa konser mi verelim» diye kafalarınızı boşuna yormanız Allah aşkınıza. Gelin şunların hepsinden geçelim, 29 metrelik perdesinde şöyle şarkılı göbekli, ezanlı ölümlü fiyakalı bir Türk filmi gösterelim. Zira dün duvarı yıkıldı, bugün sahneyi çöktü, temenni etmeyiz ama bu gidişle belki yarın öbür gün de çatısı uçacak. Bir kere de çatısıyla duvarlarını kaybetti mi, istesek de istemesek de bizim ünlü opera, bayağı bir yazlık sinema olacak!

SALI

Kimde olmalıydı?

Bir dilenci kadının evinde 153 kilo para bulunmuş.

Ey mübarek, ey! Nasıl da biliyor toplanacağı yeri?

Piyasa para sıkıntısı çekiyor muş, vatandaş geçim sıkıntısı, devlet ödeme sıkıntısı... Aptal mı buralara uğrasın?

Sesine kurban olduğum, güntümüzde ne tüccarda bulunur, ne devlet veznesinde... Çın çın öter vefasız dilenci kesesinde!

ÇARŞAMBA

Akıllar burunda

Son günlerin modasında, Koç-yiğit kardeşlerin ortancaları da uymuş. Perdeyi bırakıp sahneye çıkmak için, burnunu düzelttirmekmiş.

Hanım sanatçılarımız arasındayla, isim yapar yapmaz aklını burnuna takanların sayısı bir hayli fazlaştı. Kim sağdan soldan teklif almaya başlasa, gözü kendi burnuna ilişiyor. Bu halleri ile hanım sanatçılarımızın politikacılarımızdan pek farkları

kalmadı. Ne var ki politikacı dediğin iktidara geldi mi burnu büyüyor; bayan sanatçı sahneye çıktı mı, ardından hemen burnunu küçültüyor!

PERŞEMBE

Bir teklif de bizden

Yurdun çeşitli yerlerinde konuşan siyasi parti liderleri iktidarı suçlarken, iktidarın başı Demirel de Ankara'da yaptığı bir konuşmada yurdun geri kalmışlığına değinerek şunları söylemiş: «Türkiye'yi tepesinden çekmek kâfi değil... Altundan kaldırmak icap eder.»

Bu konuda biz de sayın Başbakanla aynı kanıdayız. Altan kolaylıkla kaldırılabilmesi için de, sayınız üstteki ağırlığı indirmek yeter!

CUMA

Be birader...

Düzenlediği pasaportlarla Yugoslavya'ya adam kaçırırken yakalanan sahtekâr, «Bütün bunları aşk uğruna yaptım» demiş.

A-aal... Bir yaşımıza daha girdik!

Bizim bildiğimiz aşık, ya kız kaçırır, ya silâha sarılır, ya da çok çok düşünürken düşünürken keçileri kaçırır! Kendi aşkın uğruna tutup başkalarını kaçırmak, sorarız insanlık mıdır?

Madem aşkınsın, hem sen kolay tarafından alışılmış yolları dene-sen, hem de başkalarını yerinden yurdundan etmesen, aşkına ihanet mi etmiş olurdu?

CUMARTESİ

Yeni bir akım

Bir bakıyorsunuz gazetelerden biri mini etekli beyaz önlüğü ile bayan diş doktorlarımızdan birinin resmini koyuyor, altına iki

GÜN

satır yazı atıyor, iki gün sonra hanım kızımız yurdun dört bir tarafından parlak evlenme ve iş teklifleri alıyor.

Ne yapmış bu bayan dışçı? Mesleğinde bir yenilik mi yapmış?

Yoo...

Sadece eteğini kısaltmış!

Bakıyorsunuz gazetelerden biri gece ekmek parası peşinde koşan, gündüz judoya çalışan bir dansözün resmini koyuyor, yirmidört saat geçmeden hanım kızımız mesleği ile ilgili olsun olmasın dünyanın teklifini alıyor. Peki, toplumumuza o ne yenilik getirmiş?

Hiç. Sadece yarı çıplak poz vermiş.

Bir yeni akım ki, sormayın! Bir kalkınma şekli ki, dostlar başına... Revaçta olanlar kafalar değil, popolar!

PAZAR

Her zaman öyle

Düello yapan iki akraba, araya koydukları hakemi vurmuşlar!

Ah bre adamcağız, bırak kollarını kendi aralarında paylaşsınlar. Ne diye hakemlik yapmaya kalkarsın? Bunca yıl olup bitenlerden hiç mi ders almadın?

Düelloda kurşunu araya giren yer. Kavga yumruğun en okkalısı araya girene düşer. Alacak verecek konularında zararın en büyüğünü kefil olan çeker.

Politikada da öyle değil mi? Bir oy uğruna partiler birbirlerini haklar, arada kalan vatandaşın kabak başına patlar!

Yalçın Kaya HONGKONG

GRIPI OLAMAYAN ADAM

J FAKAT, koltuk altımdaki dereceyi çekti, aldı. Pencereye yürüyüp civanın gösterdiği sayıyı küçümsemeye ile okudu:

— 19,5.
İnanmadım. Dereceyi uzattı. Doğru, 19,5.

— Her şeyin yarım yamalak! dedi karım. Her şeyin, ama her şeyin... Elâlem grip olunca, harareti 39'a, 40'a çıkar. Senininki 19,5!... Sözde bir de Hongkong Gribi oldun. Anla bak, ne adamsın!

Söylediklerine kızmıştım. Gelgelelim, haklıydı. Derecenin sayılarında yaşlarımı görmeye başladım. Küçük sayılara indikçe, İfakat'a karşı duyduğum kızgınlık, hayranlıkla birlikte artıyordu.

Evet, her şeyim yarım yamalak. Bir kere, doğduğum zaman «tam» bir evlat bile olamamıştım. Yarım yamalaklığım, Bursa'daki dayımla yenikeme «evlâtlık» olarak verilmeğe başlamıştı. Ondan sonra yarım yamalak bir çocukluk.

— Sokakta oynama, üstün kirlenir! Evde trabzandan kayma, altın kirlenir!

Bababâğımdan yediğim dayakların haddi hesabı yoktur. Ama bu dayaklar da yarım yamalak. Zira analığım, agramıza girerek odunları benimle paylaşırdı. Rahmetli bababâğıma size yanlış tanıtmış olmayayım. Kendisi aslında çok merhametli bir adamdı. Atmış dayaklardan sonra, günaha girdiğini ve belki bu yüzden cennete alınmayacağını düşünerek oturur hüngür hüngür ağlardı.

Derken yarım yamalak bir tahsil. Orta okulun son sınıfından belge alışı...

Kıza istimecilik. fabrika kâtipliği. hükümet hane yağcılığı. elektrik tesisatçılığı. kundura mağazasında tezgâhtarlık da hep yarım yamalak hecediğim şeylerdi.

Çocukluktan delikanlılığa geçerken bababâğımdan yarım yamalak cinsî bilgiler ediniyordum:

— Kızlarla oynama, kadınlara yasama; kendinden büyüklerle, küçüklerle oynama!...

Sadece üç kişinin barındığı koca altı odalıklı evin kuvveti köşelerinde kendimle oynama alışkanlığımı elde ettiğim sezilince, nasihatler zincirine bir halka daha eklendi:

— Kendinle oynama, verem olursun!...

Ama bütün gayrete rağmen verem olamadım. Zaten benim gibisi, zatırrae'den öteye gidemezdi. Bece-riksizlik işte.

Tezgâhtarlıktan gazeteciliğe geçişimi yarım yamalak yazımlık politik manzumelere borçluyumdur. Sizin anlayacağınız, şairliğim de yarım yamalak. Manzumede kalmıştım.

Gazetede gece sekreteriydim. Radyonun yazdırma servisinin ağır ağır okuduğu haberleri bir türlü yazamıyordum. Yetiştiremiyordum. Bu yüzden de hep yanlışlık yapıyordum. Pivango numaralarını kaydederken kaç kişiye yüz binlik, ikiyüz binlik ikramiyeleri kazandırmıştım. Sahiden ikramiye kazandıklarını sanıp sağa sola ziyafet çekenler, gerçeği öğrenince gazeteye telefon açarak Orta Asya'da kalması ihtimali bulunan atalarına kadar küfrediyorlardı. Yarım yamalak gazeteciliğim yüzünden yediğim küfürleri de yarım yamalak işitiyordum.

Kulağımın biri sağır. Gerçekten sağır. Ahizeyi o kulağıma aldım mı, ortalık süt ıltan. Arada bir «Bit-

ti mi? Tamam mı?» deyip adamı fillersin. Karşıdaki delirir. Öyle ki, sesi yükseldikçe yükselir, yükseldikçe yükselir, küfürler öteki kulağından duyulacak hale gelir. Yine bir «Bitti mi? Tamam mı?»... Zavallı artık nasıl bağracığını bilemez, böğürmeye başlar.

Gazetecilikten askerliğe... Vatani hizmetimin ancak yarısı Türkiye içindi. Diğer yarısı Birleşmiş Milletler hesabıydı. Kore'de...

Askerden dönünce otel kâtipliği, kuru yemişçilik, bir radyo atelyesinden çıraklık yaptım. Sonra yine gazetecilik. Fakat Bursa artık canıma tak demişti. Şansımı denemek için İstanbul'a geçtim. Bir gazetede «serbest muhabirlik» buldum. Anketler, röportajlar. Arkasından mizah.

İstanbul, benim gibi sâkin tabiatlı, yarım yamalak yetişmiş bir insanı korkutmuştu. Bu büyük şehirde büyük filozofların Türkiye büyük elçileriyle karşılaştıkça aşağılık duygusundan krizler geçiriyordum. Hepsi aydın kişilerdi. Bütün dertlerin çarçabıklarını ünlü filozofların sözlerinden bulup çıkarıyorlardı. Kendilerine gıpta ediyordum. Aydın oluşları yanında ne kadar da alçak gönüllü idiler. Her hangi bir mesele hakkında kendi fikirlerini değil de, başkalarının fikirlerini söylüyorlardı. Aynı zamanda çok da pratik idiler. Duvalara gıtmeleri gerektiğinde Darwin'den söz ediyorlar, cinsel bunalımlarında uçkurlarını Freud'e gözdeyorlar, kendilerine kazık atan kapitalist bir Musevi'ye olan kızgınlıklarını sosyalist bir Musevi'nin ağzından ifade ediyorlardı. Sonraları bu sosyalist Musevi, fikir piyasasının tek hâkimi, ya da beziğânı olacak ve gerektiğinde mezarından çıkartılıp Musevi Devleti İsrail'e karşı kullanacaktı.

Ben İstanbul'a yakışmamıştım. Ç-

lışığım gazetesinin Bursa muhabirliğini alıp kaçtım... Freud hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bursa'ya döndünce, kadına karşı duyduğum ihtiyacı evlenmekle gidermeye kalktım. Elbet bu da yarım yamalak bir evlilikti. Bir kızım olduktan yarım düzine yıl sonra ilk eşimden boşandım. Eve yeteri kadar para, «aşk» getiremiyordum. Ben ne biçim erkektim?...

Ne biçim olacak, yarım yamalak bir erkek...

Günün birinde arkadaşlarla şehirde yarım yamalak bir tiyatro, bir oda tiyatrosu kurduk. O sıralarda sosyalist Musevinin «Bilimsel Tervatı» Bursa'mıza da yetmişti. Bir anda kendimi bilimselleşmiş dostlarla çevrilmiş buldum. Ben yarım yamalak bir aydın olarak kalmaya razıydım. Lâkin dostlarım beni geliştirmeye azmetmişlerdi. Yarım yamalak mizah hikâyelerime rağmen bana «dev sanatçı» diyenlerin attıkları çengeller bu fakiri kendi seviyelerine yükseltmeye yetmedi. Temel buzdu. Bir türlü gerçek toplumuçu olamıyordum. Ortanın sonunda, yani yarım yamalak bir toplumculukta kalmış kalmıştım. Bana gerici de denebilirdi. Ama yarım yamalak bir gerici. Halk Partiliğim gibi... Zira partiye kayıtlı değilim.

Yarım yamalak bir idareci, yarım yamalak bir rejisör olarak tiyatroyu gerçek toplumcu dostlarıma bıraktım. Ondan sonra mahallî gazetelerden üçünde genel yayın müdürlüğü yaptım. Birincisinde yarım yamalak gericiğim, tam gerici bir arkadaşla kavga etmeye sebep oldu. Ayrıldım. Yarım yamalağın «tam» a karşı galibiyet kazanamayacağını kabul edersiniz sanırım.

İkinci gazetede ise yarım yamalak ilericiğim, gizlice aşırı sol dergiler okuyan bir beye ters geldi. Söyle-

mek istemediğim bir sebep yüzünden sosyalistliğini gizleyen bu zat, bir yandan bana aşırı sol aleyhinde yazı yazmayı meneder, diğer yandan da başkalarına «Gördünüz mü, bu herif aşırı solcu. Bir kere olsun aşırı sola çatmadı.» derdi.

Üçüncüsü, CKMP. organıydı. Orada onüç ay kadar çalıştım. Gazetesinin makine dairesini yarım yamalak süpürdüğüm için başarısız bir genel yayın müdürü sayılınca, istifayı bastım.

Gazetelerin birincisini, ikinci ve üçüncüsünü anlattım. Bir de ikinci evliliğimi anlatayım: İkinci eşimi «İğfal» yoluyla elde ettim. Kız, ilkin kaybına rağmen benimle evlenmeye asla yanaşmamıştı. Çirkinliğim bir yana, arada 25 yaş fark vardı. Üçün yalvarmalardan sonra karım olmaya razı ettim. «İğfal filii» nin yarım yamalak işlendiği düğün gecesi meydana çıktı. Kızın ne hale geldiğini tasavvur edersiniz. İntihardan zor caydım.

Batı şehirciliği anlamında yarım yamalak bir şehir olan Bursa'mız, güzeldir, yeşildir. Güzellğine bir şey dediğim yok. Ama o yeşilliği, ama o taassubu... Ramazanda caddede sığara içemezsiniz. Fahrî müfettişler, dövmek için adam ararlar. Bursa'da olur olmaz yerde «tabiatı» tan bahsetmiyeceksiniz. En hafifinden zındık derler. Bir kere de zıt bellemeyin. O zaman ezan okunurken huşu içinde «Aziz Allah!» deseniz bile, «Aziz Nesin'i Allah yaptıl» olursunuz.

Yarım yamalak bir genel yayın müdürünün, yarım yamalak bir mizah yazarının, yarım yamalak tahsil, yarım yamalak sağır bir insanın Türkiye'de para kazanması zordu. Kanada'ya gitmeye karar verdim. Bu karar da azmım gibi yarım yamalak olduğundan İsveç'ten öteye uzanamadım.

İsveç'te ne iş mi yapıyorum? Mal-mö şehrindeki otellerden birinde dört yıldır patates, soğan soyuyor, balık temizliyorum. Kısacası, yarım yamalak bir aşçı yardımcısıyım.

İlerici-gerici dostlar burada da var, sağ olsunlar. Yedi karışık vücutlarının sırlarını bilmeyenlerin, isyanlarının gerçek sebeplerinden haberleri olmayanların yediyüz küsur bin kilometre karelik bir ülkeyi düzenlemeye kalkmaları yarım yamalak anladığım şeylerdendir.

Yarım yamalak anladığım şeylerden biri daha: İsveç'te Arnavutluk'tan gelmiş değişik insanlarla karşılaştım Müslüman, katolik, komünist. Fakat hepsinin de müşterek bir tarafları vardı. «Kopkoyu» lukları. Kopkoyu Müslüman, kopkoyu katolik, kopkoyu komünist idiler. Niye bilmem?

Geri kalan yarım yamalaklıklarım: Ömrümde kalabalık karşısında bayrak çekmek bana bir kere nasip oldu. Onu da ancak yarıya kadar çekebildim. 10 Kasım'dı da...

Yarım kerecik intihara teşebbüs ettim. Uyku haplarını üç arkadaşın yanında yutmuştum.

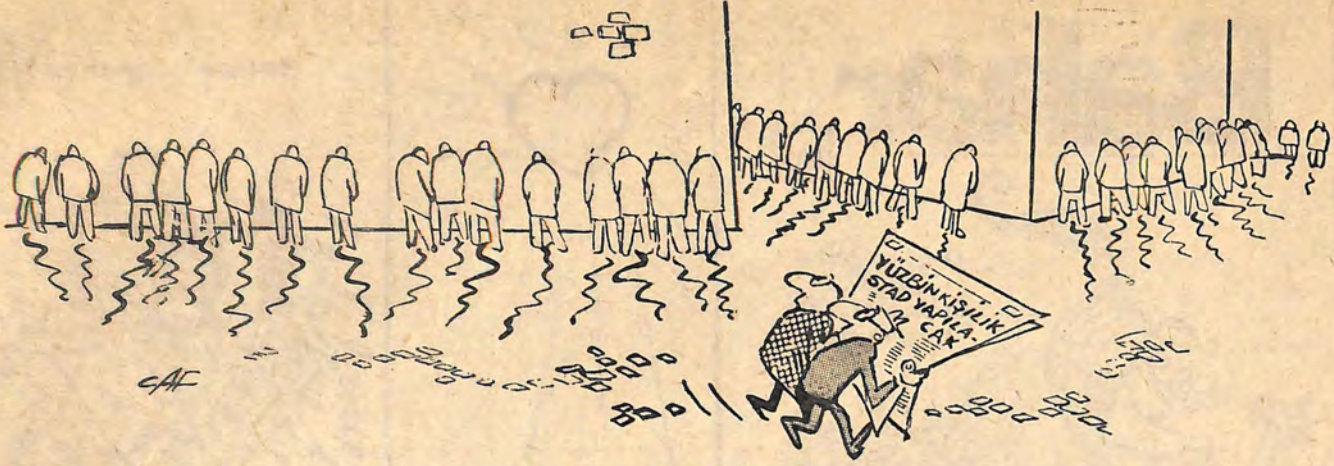
Basın suçundan ne kadar hapis yatırm, biliyor musunuz?... Yarım yıl.

Bildiğim yabancı diller: Yarım yamalak Almanca, yarım yamalak İngilizce, yarım yamalak İsveççe, yarım yamalak Sırça.

Sakal ve bıyık yönünden de yarım yamalağım. Bârl köseliğim tam ol-

Demirel — Bu muhalefete de hiçbir şey beğendiremiyoruz yahu!

— Bize bir de yüzbinlik helâ lâzım!..

sa. Hayır, yarım yamalak köseyim. Ağzımdaki dişlerin yarısı sağlamdır. Yüzmeyi yarım yamalak bilirim. Danslardan yalnız tangoyu öğrendim. O da yarım yamalak.

Yarım yamalak bir babayım. Beş yıldır yüzünü görmediğim kızıma tek kuruş nafaka ödemem.

Burada İsveççe - Türkçe bir sözlük hazırlamaya başlamıştım. «K» harfinde kaldım. İpleri tepeden sarkmayan bir kukla şekli buldum. Şekil, kâğıtta uyuyup duruyor. Altın mıknaatla idare edilen bir masa futbolu düşündüm; uygulamaya geçemedim. Teknelerde yelken yerine rüzgâr pervanesi ve uskur kullanmak istedim; üşendim. Soğan, salatalık, havuç ve patatesten pipolar yaptım; ancak kendim kullandım. Seri halde yapıp satmak için kendimi zorlamadım. Bisikletler için çok kullanışlı bir âlet tasarladım; fakat gerçekleştirmedim. Yarım saatlik bir sessiz film senaryosu hazırladım; kenara attım. Foto-karikatür hazırlamayı düşündüm; vazgeçtim. Alan-ya'da motel ve restoran inşa etmek için üç dönümlük bir yer almak niyetindeydim. Almasına aldım ama, iki dönümü kasabanın batısında, bir dönümü doğusunda. İki arsa arasında tam 27 kilometre mesafe var... Üç yıl önce bir çocuk yapalım dedim; düştü.

Yetsin artık, değil mi?

İfakat, mantosunu çıkararak yanıma geldi:

— Doktor, tahlil neticesini bildirdi, dedi. Senin grip, Hongkong'un içinden değilmiş, köylerindenmiş Ne beceriksiz herifsin sen ayol!..

Yalçın KAYA

İster inan, ister inanma!..

— Siyaset kıtasında vardır birçok engebe:
Yayla sanılan yerler kutuplardan da soğuk.
Hızlı yol alamayı bağlıdır bu sebebe,
Rampalar, uçurumlar tahminlerden daha çok.
— Yok be?..

— Biz yılmadık zorluktan her yanı dümdüz ettik,
Az mı nefes tükettik, az mı tatlı söz ettik?
Saygı değer seçmene karanlıkta göz ettik.
Asgari yüz yıl için peyledik birer koltuk.
— Yok be?..

— HİMAYE düsturiyle kurulu temelimiz,
Bize oy verenlere uzanmıştır elimiz.
Elbet hakikat olur bu kutsal emelimiz:
Asla esirgemedik kaz gelen yerden tavuk.
— Yok be?..

— Köy yolları yapıldı yumuşak halı gibi,
Bir koca dayımız var Amerikalı gibi.
Araya girmeseler bir kara çalı gibi;
Kasalara akardı altınlar oluk oluk.
— Yok be?..

— Bizim safta olanlar endişesiz yaşıyor,
Zira ki gelirleri, giderleri aşıyor.
Başka bir yol tutanlar ensesini kaşıyor;
İhtiyaç maddeleri çoktan edildi stok.
— Yok be?..

— Neden muhaliflerin başları bu kadar dik?
Tekel maddelerine yapılan zam bir çimdik.
Bu vergi hiç kimsenin cebinde açmaz gedik.
En büyük haksızlıktır bize göstermek yumruk.
— Yok be?..

— Parti programında giriştik islahata,
Alt kattakiler bile çıkacaklar üst kata.
Bu işi küçümsemek doğrusu aynı hatâ.
Anlayana bu düzen büyük bir yağlı kuyruk.
— Yok be?..

— Patates fabrikası yakında kurulacak,
Çok su istese bile bu hamur yağrılacak.
Dalgalandan denizler bir anda durulacak.
Gösteri yapmayacak sokakta çocuk, çocuk.
— Yok be?..

— Ceza kanunundaki 141, 142,
Basın mensuplarına bunlar bir kâbus belki.
Yönetici olsalar onlar da derdi «Peki!»
Başka türlü aşılmaz bu mesafe, bu doruk.
— Yok be?..

— Bazan incinse dahi yurttaşların gururu,
Sonradan görecekler icraattaki nuru.
Bu nurla yanacaktır yaşın yanında kuru,
Hamdullah Suphi bile çekmezdi böyle nutuk...
Herkes etmeli tövbe.
— Yok be?..

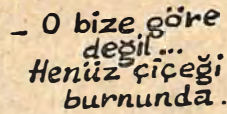
Salâhattin KUTLU

TATLI SERT AİLESİ

çizen: ZEKİ

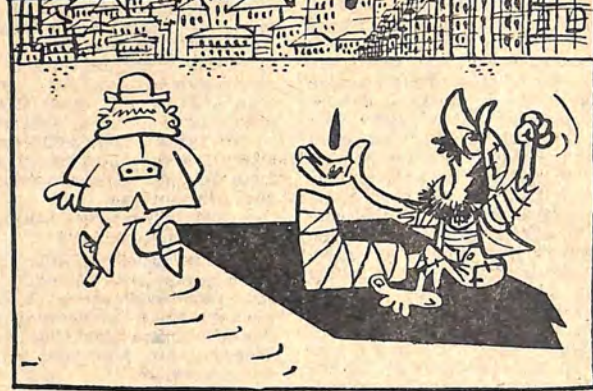
臣

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Yeter ayol, anladık...
tuttuğunu koparan
adamsın!..

Biraz biber

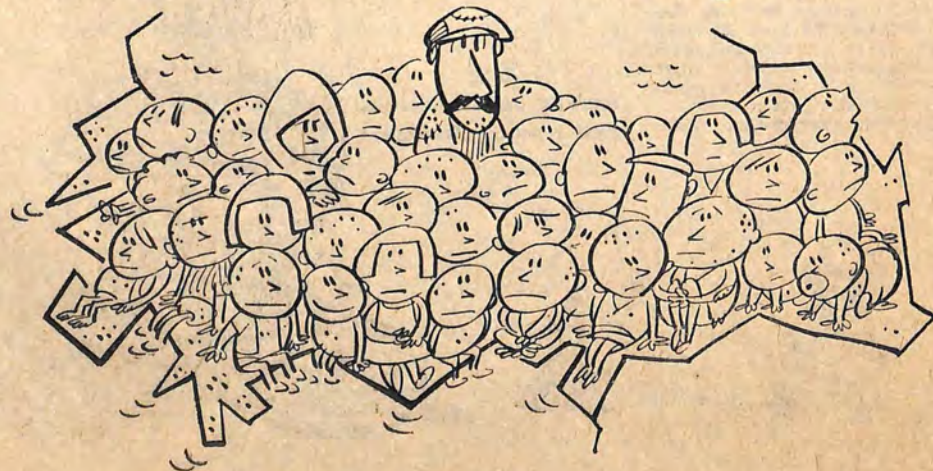
gibi bir yerde bir basın ve kültür atışesinin bulunmaması.

Emine Esenbel Japonya'da bulunduğu sıralarda bir yıl çiçek tanzim dersi aldığından, sefarethanenin çiçek dekorasyonu ile de bizzat uğraşılıyor ve burayı bir çiçek cennetine çeviriyor. «Burada bir davet oldu mu, çiçek mağazalarından gelen telefonlarla sefarethane inler. Bir çiçek dekorasyonu ummayacağınız kadar pahalıya çıkar. Bir kere boş bulunup onlara ismarladım, eşimden azar işittim. Sonra bu işi üstüme aldım. Doğrusu çiçekçiler bana dış

biliyorlar ama, bu yüzden kazandığım parayı Türk köy okullarına yollamak sevincinin yanında bu kızgınlık bana vız geliyor.» diyor.

Dâvetlerinde daima değişik Türk yemekleri ikram eden Emine Esenbel tarafından yemeğe çağrılan diplomatik çevreler pek memnun olurlar ve o gün akşama kadar iştahlarını bozmamak için bir şey yemezlermiş. Bunu bir yabancı sefirden duydum; «Hakiki bir gurme için Mrs. Esenbel tarafından dâvetiye almak kadar güzel bir şey olamaz» dedi. Emine Esenbel de gayretlerinin karşılığını bu kıt'ada bol bol görüyor, zira gerek Amerikan basınında, gerek çevresinde herkes onu pek seviyor. Darısı diğer sefirelerimizin başına.

Leylâ ERDURAN

«Bereketli topraklar üstünde...»

Bir yerlere dadandı,
İşve yaptı,
Namus sattı,
Meğer çokça fettandı.
Yaktı beni,
Yaktı seni,
Kanı ateş şeytandı...

Ekme parası,
Yüz karası olalı;
Yaktı Ayşe kadını...

Adamdan hesap sorarlar

SON dakikada küçük bir unutkanlığın neden olduğu şaşkınlık zühur etmeseydi, ya da dış seferden dönen gemilerin biryle, beş yıl önce yabancı ülkelerden birine ismarlanan emanet ansızın gelmeseydi, Taksirat Alanındaki dev yapıtıyla, Özelistan bugün çağdaş uygarlığın en büyük operasına sahip olacaktı!

Oysa o büyük aksiliğe kadar ne düzenli gidiyordu işler... Özelistan halkı sabahın erken saatlerinde Taksirat Alanını doldurmuş, millî marşlardan başlayan bando, marşlar bitince halkı coşturmak için bir oyun havası tutturmuş, bayraklarla süslenen koskocaman opera binası, alı pullu renklerden görünmez olmuştu.

Hele ilgililerin gabasına diyecek yoktu doğrusu... Kimi, beyefendinin açış konuşması yapacağı kürsünün bir an önce tamamlanması için sağa sola emirler veriyor, kimi kurdela kesmede kullanılacak körleşinşi makası bileyletiyor, kimi de ithal edildiği ülkeden uçakla yola çıkarılan kurdelerin gelip gelmediğini öğrenmek için havaalanına telefon üstüne telefon ediyordu.

Açılışa hazırlanan dev yapının içi başka bir âlem. Bir yandan beyefendinin yapacağı konuşmayı kaleme almakla görevlendirilen yüksek dereceli memur yapının tarihçesi hakkında sağdan soldan bilgi rica ediyordu, bir yandan Belediye Meclisi üyeleri arasından seçilen «Edebî Kurul» sahneye konacak ilk eser için birbirine giriyordu! Nedeni de başkalarına göre bir incir çekirdeğini doldurmazdı ama, kendilerince pek önemliydi. İkiye ayrılan kurul üyelerinin yarısı:

— Perdelerini millî bir oyuna açmayan operaaya opera denmez! di-yordu, yarısı:

— En iyisi «Üç Kuruşluk Opera» ile başlayalım diye direniyordu.

Yalnız kurul üyeleri değil, hükümet üyeleri de bu fikre karşı çıktılar. Teklif edilen oyunun ismini öğrenen Yarım Kalmış İşler Bakanı sinirinden hop oturup hop kalkıyor, her oturup kalkışında da:

— Böyle rezalet olmaz diye bağırıyordu. Kırk milyonluk bir sanat sitesinin perdelerini «Üç Kuruşluk Opera» ile açacağız ha? Üç kuruşluk opera kırk milyon harcanır mı diye adamdan hesap sorarlar be

Neyse araya Bakanın özel danışmanı girdi de, olayın büyümesini önledi.

— Merak etmeyin beyefendi, dedi özel danışman. Ya kurul üyelerine demokratik nüfuzumuzu kullanarak «Üç Kuruşluk Opera» yaptırırız, ya da seyircilere, eserin bizim için bir-nasıyla yaşı; o zamanın üç kuruşu-

nun, bugünün kırk milyonla eşit olduğunu açıklarız.

İki tarafın gayretiyle çalkanan sular duruldu, zamanında yetiştirilen ithal malı kurdellârlar büyük yapının kapısına gerildi; bileyen yeni çıkmış makas, kürsüde konuşmaya başlamak üzere hazırlanan beyefendiyi verildi. Bando sustu, alkış durdu, beyefendi tam:

— Gelmiş geçmiş iktidarların ihmallerinin damgasını taşıyan bu büyük sanat sitesini unutulmuşluktan çekip alarak, dört yıl gibi kısa bir zaman içinde tamamlayan iktidarımız... diye başladığı konuşmasının ilk cümlesini bitirmeden, parti ileri gelenlerinden birinin kulağına fısıldadığı sözlerle rengi küllü oldu!

Bir anda ortaklık karıştı, beyefendinin rengini gören halk hemen alandan savuştu, opera ilgililerinin etkileri tutuştu! Dudaklarını araladıkça lâf değil, ateş çıkıyordu beyefendinin ağızından!

— Opera binası tamamlansın, perdesi sokakta kalsın, ha?

Bakanlar, genel müdürler, müşavirler, parası peşin ödenerek yıllar önce ismarlanan perdeyi hükümet unuttuğu halde, göndermeyi unutmayan fabrikaya içlerinden söylene söylene başları önlerinde, beyefendiyi dinliyorlardı.

— Bu fakir milletin iki milyon lirası daha kaldırım köşelerinde çürüsün ha?

Cılız bir sesle cevap veriyorlardı: — Evelallah çürümesine göz yummayız beyefendi.

— Günün birinde yakasından tutukları gibi, adamdan hesap sorarlar!

Beyefendi söylendi, söylendi, milletin tek kuruşu harcanmadan eksiklerin giderilmesi emrini verdi.

Bundan kimsenin kuşusu olmamalıydı. Zira milletin parası söz konusu olunca, en büyüğünden en küçüğüne dek birer hesap uzmanı kesilirdi. Özelistan yöneticileri. Şu perde sorununu da elbet en masrafsız bir şekilde halledecekler, gerekirse omuz verecekler, altına girecekler, sürükleye sürükleye de olsa içeri alıp, kendi elleriyle yerine monte edeceklerdi. Edeceklerdi ya, uzunluğu otuz metre gelen, ağırlığı iki buçuk ton çeken bu âlâmet şeyin

altına nasıl gireceklerdi? Haydi girdiler deseeek, yerinden oynatamazlar; oynattılar deseeek, binaya sokamazlar! Yerli yabancı uzmanlar tutuldu, komisyonlar kuruldu, çalışma giderlerini karşılamak için dış yardımlar bulundu. Sonra da yabancı uzmanların ortaklaşa hazırladıkları deli saçması rapor, komisyona sunuldu. Belirtiltiklerine göre perde, ya inşaat sahne seviyesini aşmadan yerine takılmıyordu, ya da binanın bitiminden sonra takılması için çok parçali yapılmalıydı. Vaktiyle bu iki şekil de düşünülmüştüğüne göre, sahneye yeni perde yaptırmaktan başka çare yoktu!

Raporları buruşturduğu gibi çöp sepetine atan komisyon başkanı:

— Yeni perde yaptırmalıymışız ha? diye gülm gülm masaya vurdu yumruğunu. Bu fakir milletin parasını çöpe atıp, yeniden para harcamalıymışız ha? Adamdan hesap sorarlar be, hesap! Dağ başı mı burası?

— Haltetmişler! dedi komisyon üyelerinden biri. Hem ben size bir şey söyleyeyim mi? Kalkınmamızı istemiyor bu herifler bizim! Hatırlarsanız, ticaret filomuzu zenginleştirmek için taa dünyanın öbür ucuna giderek, borç harç alıp yedekte getirdiğimiz şilep için de, «Üskuru çatlak, dip saçları çürümüş, açık denize çıkamaz» diye rapor vermişlerdi.

— Bunlar bunlar... Rapor verdiler de n'oldu sanki? Memlekette kaynakçı mı yok, tamirci mi yok, iç deniz mi yok? Vurduk kaynağı, bastık boyayı, tersanenin önünde yatıp duruyor!

Üçüncü üye:

— Ne hinoğlu hin olduklarını bilirim bunların, dedi. Son aldığımız otobüslere ısıtma tertibatı yaptırmayı, çamurluk taktırmayı, yeterince oturma yeri koydurmayı unutmuşuk diye, hakkımızda ne raporlar vermişlerdi hükümete...

— Kendi meselelerimizi en iyisi yine kendi insanlarımızla halletmemizdir, dedi komisyon başkanı. «Bu perdeleri atın, yenisini yaptırın» diye ne rahat akıl veriyor eloğlu. Dünyanın parasını ziyan edip bırakacak da, aşından ekmeğinden keserek operasının perdesine yatan vatan-

daş, «Oh, ne iyi ettiniz... Hay ellerinize sağlık» diyecek. «Ben sana bunun için mi vergi ödedin arkadaş?» diye gırtlığına sarılır, adamdan hesap sorarlar!

— Sorarlar valla, dedi ikinci üye. Kapı desek, kapıdan girmiyor; pencere desek pencereden sığmıyor... Ağırılık ikibuçuk ton, boy otuz metre... Ne yapacağız?

Toplandıklarından beri sadece konuşulanları dinleyen biri:

— Bana kalırsa yedişer buçuk metrelik dört parçaya bölerek opera salonuna getirelim, orada yeniden birbirine dikelim, dedi.

— Yoo, diye hep birlikte yerlerinden fırladılar diğerleri. Dörde beşe böldün mü bırak sahneye asmayı, eskiciye bile satamazsın!

— Pekli, temsili iğde versek, perdedi dışarda çeksek?...

— Olmaz arkadaşlar, dedi komisyon başkanı. Millet buna dünyanın parasını verdi mi?

— Verdi, dediler.

— Yabancı ülkelerle yaptırdığımız perde geldi mi?

— Geldi.

— Eh, dışarda kaldıysa kabahat bizde! Şimdi ne yapıp ne edeceğiz, ambalajını bile bozmadan perdeyi sahnenin önüne getireceğiz!

— Getirelim.

Çağırdı ameleleri, binanın yan duvarlarından birini gösterdi:

— Yıkın surayıl!

Duvar yıkıldı. Bir kamyonun arkasına takılı otuz metrelik römorku gösterdi:

— Alın kamyonu içeri!

— Kamyon girdi, römork dışarda kaldı.

— Arabanın burnu merdivene dayandı! dediler.

Çağırdı ameleleri:

— Yıkın basamakları!

Römorkun yarısı içerde, yarısı dışarda kaldı.

— N'oldu yine?

— Salona geldik ama, koltuklardan içeri giremiyoruz, dediler.

Bir kere salona gelmmişti ya, sahneye yanaşıp perdeyi takmaya iki adamlık yol kalmış demekti.

— Sökün koltukları! Madem üstümüze milletin parası ile ilgili kut-sal bir görev aldık, aldığımız işi yitirmeliyiz. Koltukları söküp, kaytar-dın saatine, dakikasına, kuruşuna, santimine kadar hesap sorarlar adam-dan!

Sahnenin önüne yanaştı kamyon.

— Vınc lâzım, dediler.

Bir telefonla iki dakikada getirtti vinci. Millet parasıyla alınan perdeyi sahneye takmak için, kapı çerçevesinden gaza gaza girdi içeril!

İki saat sonra, yıllardır sabırsızlıkla açılması beklenen opera binası aşağı yukarı yerle bir olmuştu ama, millet parası ile alınan otuz metrelik perde de, hiçbir yerine zarar gelmeden sahneye oturtulmuştu.

Özelistan'da buna benzer olaylara sık sık rastlandığından, açılışı beklenen opera binasının bir günde yok oluşu, kimsenin dikkatini çekmedi.

Şimdi rivayet ederler ki, yapılması için kırk milyon harcanan opera binasından kırk para kazanmayan Özelistan, o yıkıntı sayesinde turizmden milyonlar vuruyormuş. Ülkelyi gezdirmek için turistleri önlerine katan rehberler, «İşte» diyorlarmış «Kentimiz... İşte çarşımız... İşte evimiz, işte çeşmemiz...» Sonra opera yıkıntısını gösteriyorlarmış: «Bu da tarihi unutkanlık âbideimiz!»

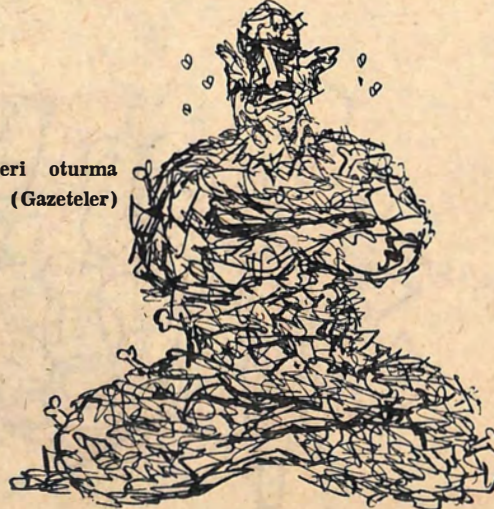
Günahı söyleyenlerin boyunlarını... Ne göttük, ne gördük, sadece güvenilir bir kaynaktan duyduk.

Önemli bir not:

Hikâyemizdeki olaylar her ne kadar ülkemizin gerçeklerini andırı-yorsa da, unutkan olmayan, ihmal etmeyen, kimse her hangi bir şey için hesap verme korkusu duyma-yan bizlerle en küçük bir ilişkisi ol-madığını açıklarız.

Vedat SAYGEL

Temizlik işçileri oturma grevi yapacak. (Gazeteler)

Yazısız

BASKIN - SEFAHAT - SADAKAT - REZALET VE SABAHAT ŞEHİRDE KOL GEZİYOR. RİCA EDECEĞİZ BEYLER BİRAZ ALAKA...

VERGİSİNİ SAKLADI — Tanınmış iş kadınlarından Çanak-kale'li Fikriye dün geceki başında yine kendi boyunda bir erkekke yakalanmış, bu muhasebecimdir, defterimi tutuyordu demiştir... Hesap uzmanlarının yaptığı muayene Fikriye'nin şimdiye kadar hiç vergi vermediği ve fatura kesmediği tesbit edilmiştir... Mali polis bu gibi serbest meslek erbabı kadınlarla sıkı bir mücadeleye girecek ve yakaladıklarının gelirini giderini yakından tesbit edip ceza kesecektir... Resimde, Fikriye iş yerinde ve iş kılıyla görülüyor. (Foto: Haralambos)

SEYFETTİN'E BAK — Sefahat kurbanları her gün artmakta ve ihtilâs yapan binlerce kişi paraları barlarda şampanya patlatarak yemekteler... Millet bulgura kaşık sallarken kendilerini uygunsuz hayata atanlar ve bunlarla yatanlar çirkin bir manzara arz etmektedir. Belediyeden böyle yerlere acele tahtaperde çekmesini rica ederiz. Yukardaki resimde, çalıştığı bankanın kasasını yürütüp bir konsimatrisle açan Seyfettin'i görüyoruz... Şu hale bak... Helâl olsun... (Foto: Suiistimal Zeki)

BU KAÇINCI KURBAN? — İşte Almanya'da kendini kandırıp iki çocukla bırakan Azdavay'lı Durmuş'u aramaya gelen Alman kadını Helga... Atla Münih'ten buraya kadar gelen Helga, «Yolda ne atıma saman, ne kendime salam bulabildim... Beni mahveden Durmuş'u bulup müslüman olacak ve atı da at pazarında satacağım. Gümrükte atının ve benim her yerimizi aradılar... Ben neyse, atın ne kabahati var?» demiş ve dört nala uzaklaşmıştır... Helga'nın Azdavay'a gidinceye kadar kaç yerde muayene edildiği meçhuldür. (Foto: Hans Müller - Köln)

BELEDİYE ŞU HALİ GÖR-SÜN — Su davasının hâlâ halledilmediğini apaçık ve sepeçik olarak gösteren şu fotoğrafa bakın... Bay Aslan adındaki bu vatandaş tam sabunlanırken sular kesilmiş ve her yeri sabunlu kalmıştır... Belediye reisinin karşısına çıkan bay Aslan: «Sizi de böyle sabunlu bıraksalar hoşunuza gider mi Falıri bey?» diye sormuş ve sonra bozulurak önüne gelenin orasını burasını ısırmıştır... Kurtulanlar Fatih'e doğru kaçmışlar ve bay Aslan ancak ağla yakalanarak Gülhane'deki kafesine konmuştur... (Foto: S.O.S.)

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1971 - YIL: 1969 * EĞRİYE DOĞRU - DOĞRUYA EĞRİ *

BUYRUN BEYLER CEVAP VERİN Milyonlarca liraya çıkan İstanbul opera binasının akustığı unutulmuş...

YAPMAYIN BEYLER — Biz bu Operanın senelerdir hayâliyle yaşarken, ve yerimizi kaç sene önce ayırtmışken sen gel akustığı unut... Ne demeli?... Bütün işlerimiz neden böyle yarılmış?... Sorarım sana anne!...

KİM UNUTMUŞ? — Bu konuda konuştuğumuz ilgililer hatâyı hep birbirinin üstüne atmakta ve ses mühendisi İhsan Eko şunları söylemektedir:

«— Hakkınız var ama, akustığı biz onbeş sene önce getirttik... Ambalajından çıkarıp takmaları için ustalara emir verdik... Fakat akustığı vantilatör sanıp operanın tuvaletine takmışlar... taksiz de idare etmeye çalışacağız... Onun yerine santrifüjlu mikrofona kullanacağız... Bir yolsuzluk yoktur... Varsa bile ancak iki milyon lira kadar bir şeydir. Bu da her ihalede olur...»

OPERACILAR NE DİYOR — Asıl feryadı ope-

ra sanatçıları koparmakta ve bağışmaları Tepebaşı'ndan duyulmaktadır... İşte kendileri, bakalım ne dediler:

TENOR Halidar Arya — Rica ederim bana sual sormayın...

SOPRANO Sevda Ayla — Her sabah yumurta içemem... Verdi oynarsak ne yaparız?... Tiz seslerde okursak üç günde hepimiz sesimizi kaybederiz... Sonra kim bulur da bize verir?...

PROVA DURUMU BELLİ ET-Tİ — İlgililer yanlarına iki büyük sesli sanatçıyı alarak sahneye çıkarmışlar ve en arkadan dinlemişlerdir... Bütün kulak karta-

bartmaya rağmen sanatçıların sesleri duyulmamış, ancak operanın önünden geçen taksilerin klâk-sonları duyulmuştur. Buyrun bakalım beyler şimdi sahneye çıkın ve bize cevap verin... Versenize akustığı mi bekliyorsunuz?...

Üç kişi bir kızı zorla muhallebiciye götürdü

Dün akşam üstü hava kararırken işinden çıkan Nermin Masumgider adında bir ev kızı üç kişi bir arabaya atarak zorla muhallebiciye götürüp kazandibi yemeye zorlamışlardır... Nermin defalarca kazandibini sevmeyi söylemişse de zavallı kıza üç mütcevaz zorla üç porsiyon kazandibi yedirmişler fakat hesabı ödeyemediklerinden garsonlar tarafından yakalanıp polise teslim edilmişlerdir... Nermin'in yediği kazandiplerinden midesi kaymış ve hastaneye yatmıştır... Suçlular iddialarında Nermin'i çok halsiz gördüklerini ve acı-

dıklarından kazandibini yedirdiklerini söylemişlerdir...

GRİPTEN YATANLAR

Çok salgın haline gelen gripten yatanlar Sağlık Vekâletinin bir emriyle üç güne kadar kalkacak ve onların yerine 4567 kadar vatandaş yatacaktır... Sağlık Bakanlığı ayrıca ek bir bildiri yayımlayarak, boş yere yatanları tesbit edeceğini ve hasta olmayanların yatakları işgal ettikleri takdirde haklarında kanunî işlem yapılacağını tebliğ etmiştir. Tebliğ, Doktor Şinasi'dedir... Gidip okuyabilirsiniz.

KAPLUMBAĞA FIRINDA YİYEN ALMAN HEYETİ ZEHİRLENDİ.

BİRAZ SONRA HEPSİ KIVRANACAK — Türkiye'ye kaplumbağa almaya gelen bir Alman ticaret heyeti Vargel Lokantasında spesial ve eşantiyon bir kaplumbağa fırında yemiştir, fakat on dakika sonra kendilerini yerden yere atarak: «Ah das zehirlengingen» diye kıvrınmaya başlamışlardır... Hemen ilk yardımı götürülen heyet azaları yoğunlu sarımlakla kurtarılmış ve lokanta sahibi ensellenmiştir... İşte heyetin kaplumbağa fırındayken havaya kaldırıırken resimleri... (Foto: Ordöv - Eskinazi)

Ama romanlar okumustu... Böyle zengin kızları fakir delikanlılarına gönül veriyorlardı. Hele geçen ay okuduğu bir romanda, oğlan kızın babasının fabrikasına işçi olarak girdiyordu. Sonra kızla sevişiyorlardı. Kız babasına:

«Ya o olacak, ya da öldürürüm kendimi» diyordu. Babası da ne yapsın, oğlanı fabrikasına müdür yapıyordu. Babası ölünce bütün mal mülk kızla oğlana kalıyordu... Niye yanı olamaz mıydı böyle?... Sonra geçenlerde bir Türk filmi görmüştü, onda da daha başka türlüydü. Oğlan bir zengin evine bahçıvan olarak girdiyordu. Evin küçük kızı bu oğlanı görünce, yandım anam vuruldum, diyordu. Sonra oğlanla konuşmak için bahaneler yaratıyor, çiçeklerin nasıl ekildiği, ağaçların nasıl budandığı hakkında bilgi alıyordu. Sonra kız bir salımsöğütün altında kendini oğlana veriyordu. Sonra babası duyuyordu meseleyi:

«Kızım mademki bir bahçıvanı sevmiş, baba olarak benim kızımı ona vermem düşer,» diyor ve veriyordu. Ama gel gelelim araya bir yığın kara çalılar girdiyordu. Fakat sonunda oğlanla kız mutlu yaşıyorlardı. Hattâ babaları ölünce mal mülk bunlara kalıyordu...

Olamaz mıydı böyle?
Olamazdı. Onlar romandı, onlar filmdi... Hiçbiri gerçek hayat değildi.

Bazı geceler uykusu kaçıyordu İlyas efendinin. Sonunda dayanamadı iyi konuştuğu Yakup beye açtı meseleyi:

— Yakup bey kardeşim, ben tutuldum, dedi...

Yakup bey; sanki tutulan kendisiymiş gibi:

— Eyvaaaah'ı, çekti. Eyvah ki ne eyvah kardeşim. Yahu aklını başına al. Bak ne güzel yaşıyorsun. Aldığın para rahat rahat boğazına yetiyor. Biz yaşayamıyoruz bari sen yaşıda, biz de sana bakalım, biz yaşayamıyoruz ama içimizden biri yaşıyor, ne mutlu biz memur erkeklere diye-lim...

— Vallahi tutuldum ağabey!
— Kim bu?
— Remziye hanım!
Yakup bey sıçırıverdi:
— Ne?...
— Remziye hanım.
— Desene ki, tümünden yandım arkadaşım. Yahu öyleleri hiç memur

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

karısı olabilir mi? Olamaz kardeşim, al öyle bir tanesini, üç gün sonra gazetelerde resmin çıkar. Boy-nuz falan değil canını, ya banka so-yarsın, ya da kasa kırarsın! Vallahi kardeşim böyleleri kasa kırdırır insana Çünkü senin aldığın onun çorabıyla çikolatasına yetmez. Dengi dengine arkadaş, dengi dengine.

Hcm sana bir şey söyleyeyim mi, çalışan kadın alma! Dışardan zannedersin ki tüm çalışan kadınlar paralarını kocalarına veriyorlar... Yağma yok... Bunların içinden yüzde biri ilcisi ki, bunlar da kadınların iyice saf kısmındandır, onlar verirler kocalarına paralarını. Geriye kalan yüzde doksanı sekiş vermez. E-vet vermez. Aldığını üstüne başına yapar, üstelik ay sonunda cebinde harcayacağı harçlığı kalmaz onu da senden ister. Ay başında parayı aldı mıydı, yok manifaturacı, yok ayakkabıcı, yok çantacı, dağıtır gelir çarşıya parayı. Sonra yeri geldi miydi de, ben de senin gibi çalışıyorum, benim de canım var, benim de hakkım var diyerek seninle sidik yarıştırmaya kalkar... Ondan sonra ayıkla pirincin taşını. Kadın elbise değil ki, değiştiriveresin. Haydi değiştirdin diyelim, işin mali yönü. Hiç onu düşünüyör musun? Bir memur evlendikten sonra hayatı boyunca evlendiği zaman aldığı eşyaların borcunu öder durur. Bitmez arkadaş borç... Bu ay yatağın borcunu tüketirsin, ikinci ay karyolanınki başlar, karyolanınki tüketirsin, sandalyelerinki başlar, onlar biter, mutfak eşyalarınınki başlar... Hepsi biter, bu kez çocuklar başlar. Yok çocuğa kazaktır, yok çocuğa paltodur, bitmez arkadaş bitmez. Hele bir de bunun içine doktor am-calar karıştırlarsa, yandın belle... Hem öyle yanış yandım ki, samyeli

hiç yanında. O zaman doğrultamaz-sın belini iki üç yıl... Böyle vallahi arkadaş. Evlilik deyip geçme, bunun hastalığı var, çocukların okuması var, kadının dırdırı var... Hele kad-dın dırdırı:

«Ayl o da senin kadar maaş alıyor. Onun evinde hali var, bizim evde niye yok?...»

Bazı insanlar vardır, borçlu olmadıkları zaman asla uyuyamazlar. Hele borç çoğalınca, sanki uyku ilacıdır mübarek adamlar uyur da uyurlar. Ama bir borcu bitsin, başlar geceleri yatakta bir bu yana, bir o yana dönmeye:

«Niçin benim borcum yok?» diye...

Ve de adam almıştır üç kâğıtçı-lığa... Bu borçluyu görür, hemen oracıkta şahane bir yalan uydurur, şu borçluyu görür, hemen oracıkta fevkalâde bir mazeret uydurur... İşte adam böyle adamdır. Onun için evinde hali vardır. Ama sen tam tersine bu adamın, borçlu olduğun zaman gözüne uyku girmiyor... Haa şunu da söyleyeyim, borçsuz bir tek memur bulamazsın Türkiye'de, hepsinin borcu vardır. Benim borç dediğim şey, bakkalın, kasabın, manavın borcu değil. Bir memurun kasaba, manava, bakkala borç etmek en tabii hakkıdır. Zaten bakkala, hem de bakkala, kasaba, manava borcu olmasın? Benim dediğim borç, büyük borçlar, karşılıksız borçlar, hali gibi, dolap gibi, konsol gibi, kanape gibi, koltuk gibi... Ama bir adam almıştır bunları, nasıl öder onu Allah bilir. İşte sen bunu alamadığın zaman karı ötmeye başlar:

«O da senin kadar alıyor...» diye.
«Ahyor alıyor ama hanım, alacak-ları da görünce fare deliği arı-yor...»
«Ahyor ya sen ona bak!...»

«Ee, hanımı fazla oluyorsun!»

Böyle dedin mi susar bizim hanımlar Gel de sen Remziye hanımı sustur bakalım...

«Ben tayyör isterim, ben manto isterim, ben ayakkabı isterim, ben çorap isterim, ben baklava isterim, ben börek isterim...»

Soydururlar arkadaş, dinime imana insana banka soydururlar... Eğer aklın varsa evlenme. Hele Remziye gibilerle asla evlenme... Hem biz böyle kendi kendimize gelin güveyi oluyoruz. Kusura bakalma ama, bakalım o kız sana hı diyecek mi? Benim bildiğim Remziye'ye demez. Ühüüü, sen onun gönlünde yatını bir bilisen... Arabalı, zengin, kapısında hizmetçiler, öyle ister. Kalkacak da seninle evlenecek ha!... Haydi diye-lim sen akılsızsın, onu istiyorsun, bakalım o da senin gibi akılsız mı ki tutsun seni istesin?... Vazgeç arkadaş sen bu sevdadan. Ye yemeğ-i ni lokantadan, git iç sinekli şarabı-nı, canın sıkılınca var geneleve... Ne-ne gerek senin evlenmek!... Bir hafta, iki hafta iyi, ondan sonra... Arkadaş, yanlış anlama ha, bizim için diyoruz. Yoksa paran pulun yerinde olsa evlilik gibi yoktur... Ama bizim gibi olunca, evlilik olur bir zindan... Hele iki üç çocuktan sonra. Kaçacak yer ararsın ama günah-ların ardin sıra koşar, bir tarafta kaçamazsın.

İlyas efendi:

— Ben bir fihnde, diye kekeledi...

Yakup bey sordu:

— Sen bir fihnde?...
— Ben bir fihnde fakir bir oğ-lanın zengin kızıyla evlendiğini, çok mesut olduğunu görmüştüm...

— Ah kardeşim ah, hayat film de-gildir... Adamlar öyle mutlu mutlu şeyleri film diye çekekcedlerine gel-sinler de bizim filmleri çeksinler... Millet domatesten bakar, ancak ondan sonra girer bizim eve domates. Karpuzlar sokaklarda sergen olunaya başlar ancak ondan sonra girer bi-zim eve... Vallahi billâhi dikkat et-tim de benim çocuklar eti aynı it-ler gibi yiyorlar... Hırıldıyor kerata-lar et yerlerken. Böyle hır hır diye ses çıkarıyorlar... Sonra bir kemğin başında aynı itler gibi dakikalarca kavga...

«Anneee, iligini ben sömürecek-tim ya...»

«Sıra bendeydi ya.»

«Ağabeyim sömüre sömüre içinde bir şey bırakmamış ya!»

İşte bunları çeksinler ki filme, millet hem gülsün, hem de düşün-sün biraz. Yoksa, zengin kızı fakir oğluna gönül vermiş... Geç ulan geç, kimi uyutuyorlar... Olacak dâva de-gil...

Kafası allak bullak oldu İlyas efendinin... Oysa ki ne güzel hayâl-ler kurmuştu. Şimdi Yakup bey o-na:

«Kolay kardeşim» diyecekti... Bi-neceklerdi otobüse, veya önce kı-zın adresini soracaklardı. Kız:

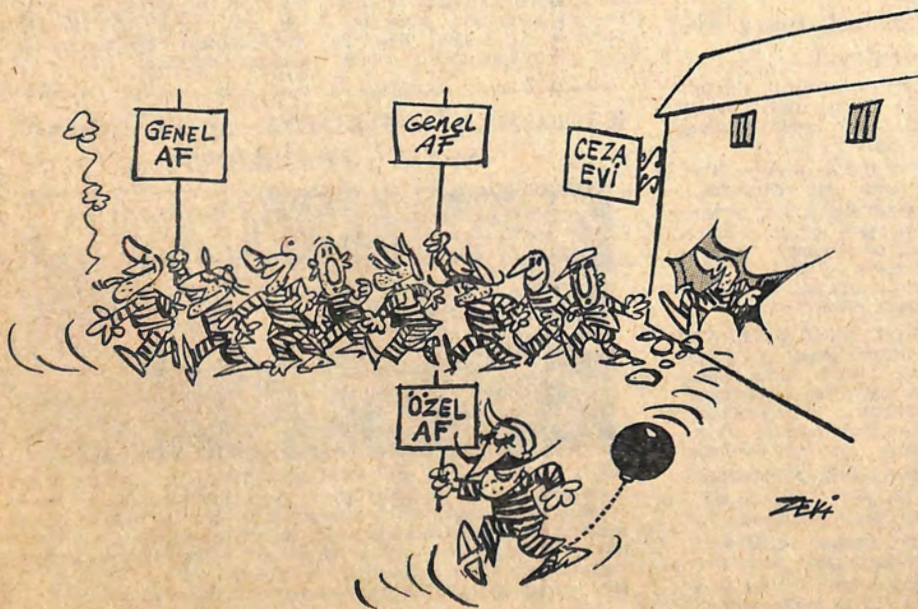
«Ne için?» diye sorarsa:

Yakup bey:

«Hayırlı bir iş için» diyecekti...

Sonra gideceklerdi kızın babası-nın yanına... Mesele böyle böyle, Allahın emri, peygamberin kavli, di-yeceklerdi...

(Devamı var)

Yazısız

Genel af için yürüyüş yapıldı. — Gazeteler —

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiatı: 100 kuruştur.

Ödünç sevgili

ÇEVİREN:
Süheylâ AYGUT

KAPI çalındığında, Gina Lollob-rigida'yı kışkandırarak güzel-likteki sarışın Doli, kuruyan çamaşırları yeni toplamıştı. Kızan ütiyi bir kenara bırakarak kapıyı açtı. Beklenmeyen bir misafirle karşılaşmış olmanın heyecanı ile:

— A! diye küçük bir çığlık attı. Siz misiniz müsyö Herve? Sizi bu-
raya hangi rüzgârlar attı?

Genç erkek heyecanla cevap verdi:
— Sizi görmek ve istemek arzu-
su...

Doli gülümsedi:
— Corc evde yok.
— Onu değil, sizi görmeye geldim.

Genç kadın bu sefer kaşlarını çat-
tı:

— Bırakın şakay... Bir şey mi
söyleyeceksiniz?
— Evet.

— Peki, söyleyin o halde...
— Sizi seviyorum!

Doli'nin çatık kaşları gevşedi, kah-
kahalarla gülmeye başladı:

— İlahi...
— Bunu çok mu komik buldunuz?

— Evet.
— Neden? Hoşunuza gitmiyor mu-
yum?

— Hayır.

Sonra genç ziyaretçisini tepeden
turnağa süzerek devam etti:

— Derinizden hoşlanmıyorum, ba-
kışlarınızdan hoşlanmıyorum, hele
sizi çirliçiplak hayâl ediyorum da,
bayağı iğreniyorum!

Kendine hakaret eden güzel kadı-
nın karşısında deliye dönen erkek
çevik bir hareketle ince belinden
kavradığı gibi, dudaklarını dudakla-
rına götürdü. Bir anda zorba aşkın
kollarından sıyrılan Doli, ancak u-
lumayı andıran bir sesle bağırdı:

— Defolun!

Fakat her şeyi göze almış olan bir
aşık kovulmakla gider mi? Yeniden
saldırdı Doli de, kızgın ütiyi kap-
tı gibi zorba Donjuan'ın kafasına
indirdi!

Bir kaç gün sonra Doli ile Herve
mahkemede yargıcın karşısındaydı-
lar.

— Bu kadın elindeki kızgın ütiyi
kafama salladı, saçlarımın bir kıs-
mını koparttığı gibi başımın derisi-
ni de yaktı sayın yargıcım, dedi Her-
ve.

Dâva edilen iri göğüslü kız:
— Kafasını parçalayamadığım için
çok üzgünüm, diye söze karıştı.

— Olayı etraflıca anlatın, dedi yar-
gıç.

Dâvacı olan erkek iki kelimeyle
özetledi:

— Beni öldürebilirdi!
Doli gururla kırıttı:

— İlk defa doğru söylüyor.

Yargıç sözü genç kadına verdi, o
da tecavüze nasıl uğradığını, ütiyle
kendisini nasıl savunmak zorunda
kaldığını anlattı.

Yargıç, dâvacı gence döndü:

— Hem, erkeğinin evde olmadığı
bir sırada tecavüz gayesiyle bir genç
kadının evine giriyorsunuz, hem de
tecavüze uğrayan sizmişsiniz gibi üs-
telik bir de dâva ediyorsunuz.

Genç kadının dinleyiciler arasında
oturan sevgilisine doğru bakan Her-
ve:

— Sadece arkadaş olduğumuzu da unutma!

Çıplak model

Bir ressamın stüdyosunda.
Çıplak model, ressama yalva-
rır:

— İki saatir put gibi duruyo-
rum, bari müsaade et gözlerimi
kırpayım...

Ressam başını sallar:

— Rica ederim, biraz daha dur,
tam gözlerini çizdiğim zaman
yapma bunu, burnunu çizdim is-
tersen onu kumildat!...

Radyo, milletin sesi olacak. — Gazeteler —

SUHA

Yazılı

— Ben o eve Corc'un izni ile git-
miştim, dedi.

— Nasıl oluyor bu? Tanığınız var
mı?

— Elimde Corc'un yazıp imzaladı-
ğı izin belgesi var.

— Verin bakayım.

Herve'nin elindeki kâğıdı alan yar-
gıç, dinleyicilerin arasında bulunan
Corc'u çağırıp sordu:

— Bu yazı sizin mi?

— Yazı benim ama, böyle bir kâ-
ğıt verdiğimi hatırlamıyorum, dedi
Corc. Ama vermiş de olabilirim.
Herve ile aynı bankada çalışırız. İş-
ten çıktıktan sonra da çoğunlukla o-
nun zoruyla soluğu küçük meyhane-
lerin birinde alırız. İçkiyi sevmedi-
ğim halde kırılmasın diye içerim.
Zaten bir kaç kadehten sonra da
kendimden geçerim! Bir kere ken-
dimden geçtim mi, artık ne söyledی-
ğimi hatırlarım, ne dinlediğimi...
Bu imzalı kâğıdı da böyle bir ânım-
da vermiş olmalıyım.

Küçük kâğıdı iyice gözlüklerine
yanastıran yargıç, kelimelerin üstü-
ne basa basa okudu:

— Aşağıda imzası bulunan ben
Corc, kendi isteğimle sevgilim Do-
li'yi arkadaşım Herve'ye ödünç ola-
rak veriyorum. Beş gün sürecek o-
lan yokluğum sırasında yerimi ala-
bilir.

Kâğıdın okunması bitince Doli'ye
döndü yargıç:

— Durum böyle olunca, hangi ge-
rekçeyle ütiyi bu delikanlının ba-
şına vurduğunuzu öğrenmemize ka-
lıyor iş.

Elini koynuna sokarak sütyeninin
arasından küçük bir kâğıt çıkaran
Doli, kâğıdı yargıca uzatarak:

— Corc'un talimatına uydum, dedi.

Yeniden gözlüklerini düzelten yar-
gıç, ağır ağır kâğıdı okudu:

— Yokluğum sırasında rahatsız e-
dilme ihtimali olan sevgilim Doli,
çekinmeden bizim emektar ütiyi
arkadaşım Herve'nin başına vurabi-
lir! İmza, Corc.

Sylvia Risser'den çeviren:

Süheylâ AYGUT

Her nevi kalem
için en iyi
mürekkep

MİLLETLER GÜLÜYOR

Taşı gedğine

Paris'te, bir bulvar kahvesinin önünde bir kaç genç toplanmış, orada oturan güzel bir genç kadına bakıyorlardı. Nihayet içlerinden en atılgan Brigitte Bardot'dan başka bir kimse olmayan bu genç kadının yanına giderek bir imza istedi.

Tanınmış yıldız, tatlı bir gülümseme ile:

— Ben Bardot değilim, onun annesiyim! diyerek delikanlıyı başından savmak istedi.

Delikanlı hiç istifini bozmadı: — Ben de aynı fikirde idim, yarım saattir bunu arkadaşlarıma söylüyordum, bir türlü inanmıyorlardı!...

Neden bırakmış?

Moris içkiye fazlasıyla düşküdü. Bu alışkanlığından vazgeçtiğini gören bir arkadaşı sordu:

— Hayret, içkiyi nasıl bıraktın?

Moris, karşılık verdi: — Geçenlerde kaynanam ziyaretimize gelmişti. Kapıyı açınca onu çift görmeyim mi?... Ondan sonra içkiye tövbe ettim.

— Açık havada yaşamak, tarlada çalışmak.. Bir erkek için bundan güzel hayat mı olur!..

Hediye

Genç kadın kocasına: — Hayatım, evlenmemizin yıldönümünü kutlamak için bir hediye aldım. — Öyle mi?... Getir göreyim... — Bir dakika sabret, giyeyim de öyle...

Kiesinger — Şu işe bak, NATO'nun yapamadığını Mao yapıyor!..

Hovarda

Lüks bir gece kulübünde, temiz kılıklı bir adam ayağa kalkar ve barmene bir hovarda edasıyla emreder:

— Bütün buradakilere ve şef garsona benden birer kadeh viski...

Barmen, hemen verilen emri yerine getirir ve adama:

— Mösyö, der, hesabınız üçbin frank...

Adam, dudak бүker:

Bunun üzerine iri yarı şef garson, adamı yaka paça edip, dışarıya atar.

Biraz sonra adam, tekrar kulübe girer ve seslenir:

— Buradakilere benden birer kadeh viski! Yalnız şef garsona vermeyin. Bu gece fazla kaçırdığı belli!...

Yazısız

Sinemada...

Orta yaşlı bir madam, sinemada durmadan yanındaki kızla öpüşen delikanlının omuzuna elini koyarak:

— Çok oluyorsunuz artık, dedi. Burada herkesin önünde sevişmekten utanmıyor musunuz? Siz yanlışlıkla buraya gelmişsiniz, bir otele gitmeniz gerekirdi.

Delikanlı, pişkinlikle kızın yüzüne baktı:

— Ben sana her zaman otele gidelim, dedikçe razı olmuyorsun Bak, annen yerinde, tecrübeli kadınlar bile bunu tavsiye ediyorlar!...

Mahsul!

Genç yazar, çoktan beri görmediği bir dansözle karşılaşır, yanındaki yavruyu kastederek sorar:

— Aman ne güzel, bunu sana kim hediye etti?

Fettan dansöz, yazarın, boynundaki şık ve kıymetli kolyeden bahsettiğini zannederek cevap verir:

— Bir gala gecesinde başarılı bir gayretimizin mahsulüdür bu!..

— Sana kaç kere omuzuma bu şekilde vurma demedim mi!..

Benzeyiş

Küçük kirpi, sahrada kaybolmuştu. Gece karanlığında yuvasını ararken bir kaktüse çarptı ve sevinçle bağırdı:

— Anneciğim!

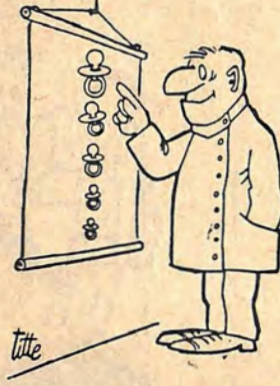
— YETER ARTIK, SAAT ON OLDU !..

— SİZİ YİNE TELEFONDAN ARİYORLAR !.

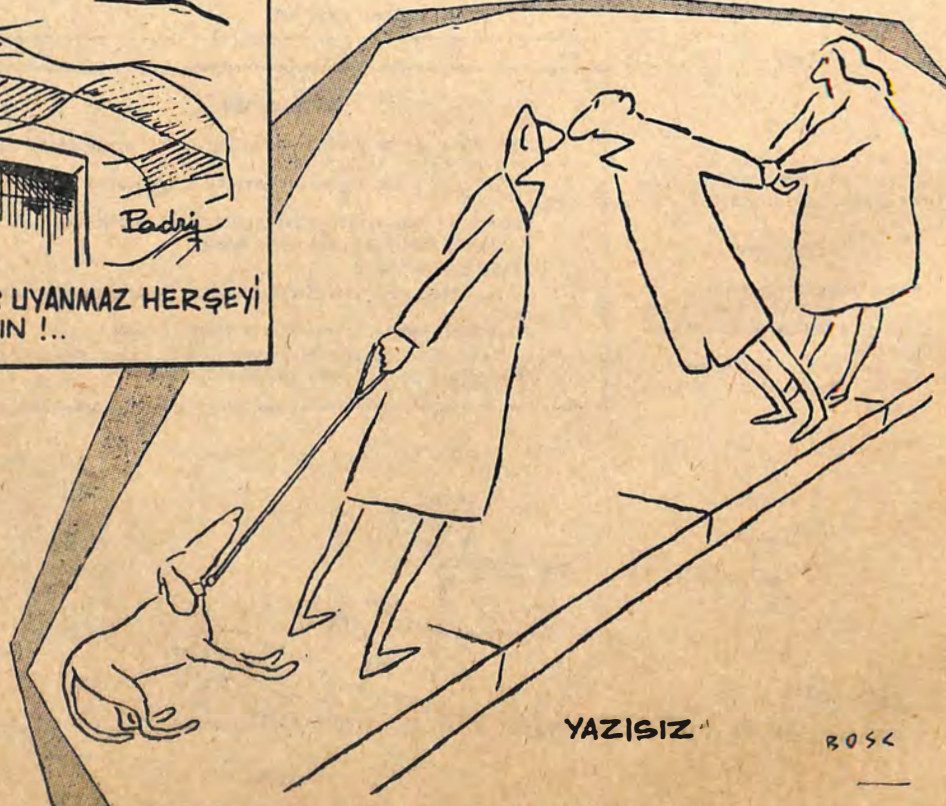
— HASTA MISIN AYOL ? UYANIR UYANMAZ HERŞEYİ KARA GÖRMEYE BAŞLADIN !..

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

BOSK

Mohair kumaslar ile ilgili üç gercek!

1 Tiftiğin vatani Türkiye'dir. Dünyanın en makbul mohair elyafı memleketimizde elde edilir. Nitekim Avrupa'da mohair kumaş imal eden fabrikalar, kumaşlarının kalitesinden bahsederken Türk tiftiği kullandıklarını iftiharla belirtirler.

2 Altınyıldız, öteden beri Türk tiftiğini değerlendiren bir firmadır. Avrupa memleketlerinden Amerika'ya kadar çeşitli ülkelere fiilen ihracat yapmaktadır. Bugünlerde piyasaya verilen Altınyıldız'ın yazlık çeşitlerinden Superfine Turkish Kid Mohair dış piyasalardan o kadar talep edilmiştir ki, gelecek mevsim bütün imalatın ihracata tahsis edilmesi muhtemeldir.

3 Her şık erkeğin gardrobunda muhakkak birkaç mohair kostümü olmalıdır. Altınyıldız'ın yazlık mohair'i hafiftir, serin tutar, buruşmaz ve toz tutmaz. Üstelik çok canlı durur.

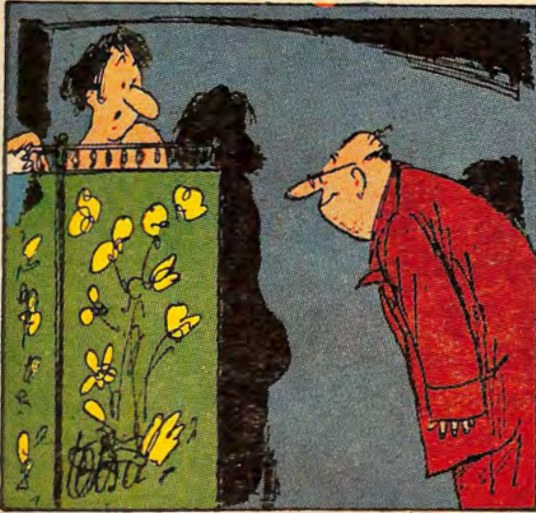
Altınyıldız

Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

Akhaha

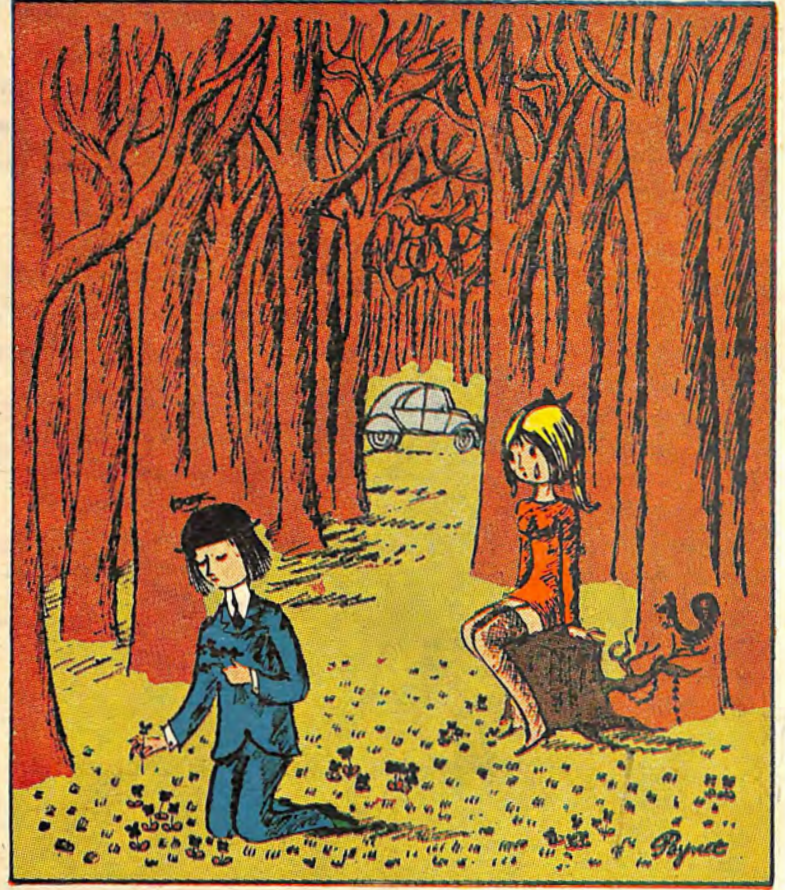
— DUR AYOL, SÜSLENMEDEN ÇAĞIRMA !

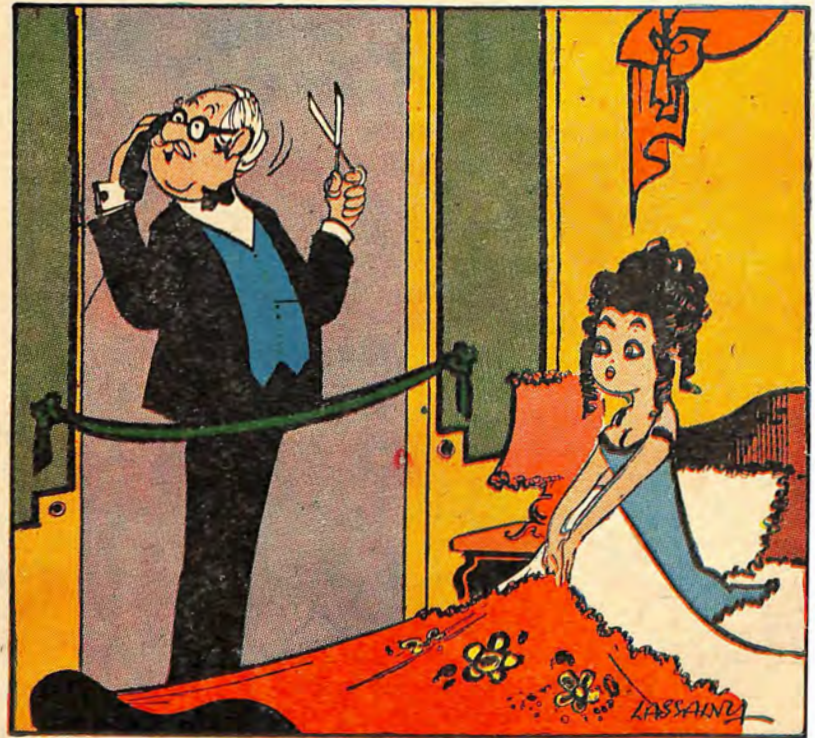
— HADİ CANIM SENDE ... HER İLKBAHARDA BÖYLE SÖYLERİN !..

— NE DURUYORSUN ?.. TANIŞTIRSA BENİ !.

— ORMANA SADECE MENEKŞE TOPLAMAK İÇİN Mİ GELDİK SEVGİLİM ?..

— KARICIĞIM, EVE GEÇ GELECEĞİM ... ŞİMDİ KÜÇÜK BİR AÇIŞ TÖRENİNDEYİM !..